

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, IČO: 25110161
sídlem Bělohorská 2428/203, Břevnov, Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Milošem Temelem, LL.M.
sídlem Biskupcova 1761/76, Praha 3

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R146/2013/TS-20430/320/RJa,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R146/2013/TS-20430/320/RJa, a rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. ÚOHS-S160/2010-7578/2013/460/APo, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 30 684 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Miloše Temela, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o delikt na úseku zákazu zneužití významné tržní síly.

2. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2013, č. j. ÚOHS-S160/2010-7578/2013/460/APo, správní orgán I. stupně shledal žalobkyni výrokem I vinnou z porušení zákazu zneužití významné tržní síly ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, ve znění účinném do 5. 3. 2016 (dále jen „zákon o významné tržní síle“) tím, že:
 - A. sjednávala s nadpoloviční většinou svých dodavatelů lhůty splatnosti na úhradu svých finančních závazků ve lhůtě delší než 30 dnů, a úhrady svých finančních závazků vůči těmto dodavatelům ve lhůtách delších než 30 dní realizovala
(tj. soustavně uplatňovala praktiku zakázanou v dodavatelsko-odběratelských vztazích uvedenou v příloze č. 5 odst. 1 odr. 6 zákona),
 - B. sjednávala s 95 % dodavatelů pro případ postoupení pohledávky třetím osobám povinnost hradit – vedle nákladů spojených se zpracováním agendy o postoupení – poplatek ve výši 4 % z hodnoty postoupené pohledávky, která představovala sankci za výkon jejich práv, neboť byla ukládána bez objektivně ospravedlnitelného důvodu, nadto v nepřiměřené výši,
a k tomu sjednávala pro případ úhrady faktur dodavatelům před lhůtou splatnosti tzv. dodatečné skonto ve výši 0,5 % z předčasně uhrazené faktury za každý započatý týden, o který byla faktura dříve uhrazena, přičemž povinnost dodavatelů hradit poplatek za postoupení pohledávky byla příčinou jejich omezené možnosti zvolit si ekonomicky výhodnější variantu úhrady pohledávky před její splatností, než byla možnost předčasné úhrady pohledávky účastníkem řízení se zaplacením skonta,
a od některých dodavatelů také poplatky za postoupení pohledávek a dodatečná skonta, která byla z důvodu způsobu jejich výpočtu v části případů nepřiměřeně vysoká, inkasovala
(tj. soustavně uplatňovala praktiku zakázanou v dodavatelsko-odběratelských vztazích uvedenou v příloze č. 5 odst. 1 odr. 2 zákona)
3. Výrokem II rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni shora popsané deliktní jednání dle § 6 odst. 1 zákona o významné tržní síle do budoucna zakázáno. Výrokem III jí byla podle § 8 odst. 2 zákona o významné tržní síle uložena pokuta v úhrnné výši 22 130 000 Kč a konečně výrokem IV jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 2 500 Kč.
4. Rozklad žalobkyně předseda žalovaného v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
5. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba

6. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí ve všech výrocích, a to z důvodu jeho nezákonnosti a vad předcházejícího správního řízení.
7. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně v mnoha okruzích námitek, přičemž primárně brojila proti nesprávnému výkladu pojmu významné tržní síly. Ten předseda žalovaného ve shodě se správním orgánem I. stupně pojal jako tzv. absolutní koncept, podle něhož se jedná o obecné postavení odběratele vůči všem jeho dodavatelům bez ohledu na to, zda jsou či nejsou na něm jednotliví dodavatelé závislí ve smyslu kritérií obsažených v § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle. Dle žalobkyně je však nutno vykládat pojem významné tržní síly v souladu s § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle jako tzv. relativní koncept, tj. jako postavení odběratele existující vždy ve vztahu ke konkrétnímu dodavateli či skupině dodavatelů, kteří jsou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle (i) na tomto odběrateli v důsledku situace na trhu závislí ve vztahu k možnosti dodávat své zboží spotřebitelům a současně (ii) odběratel si

může vůči nim vynutit jednostranně výhodné obchodní podmínky. V podrobnostech odkázala žalobkyně na obsah svého rozkladu s tím, že žalovaným prosazovaný tzv. absolutní koncept významné tržní síly nemá oporu ve znění zákona a nelze k němu dospět ani aplikací výkladových prostředků. Aplikace tohoto konceptu by navíc způsobila (další) narušení hospodářské soutěže na těch relevantních trzích, které jsou již narušeny např. existencí dominantního soutěžitele (tj. dodavatele ve smyslu zákona o významné tržní síle). Závěr žalovaného, že v důsledku aplikace tzv. absolutního konceptu významné tržní síly není nutno zkoumat individuální závislosti mezi dodavatelem a odběratelem, žalobkyně odmítla jako nesprávné a popírající smysl zákona.

8. Dále žalobkyně žalovanému vytkla, že termín „významné tržní síly“, resp. „závislosti“ obsažený v § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle vyložil jako situaci, v níž je odběratel v takovém postavení na trhu, že obecně pro dodavatele představuje významný distribuční kanál pro dodávku jejich výrobků spotřebitelům. Tuto definici významné tržní síly jakožto „významného distribučního kanálu“ žalobkyně označila za vágní, nesprávnou a přesahující rámec § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle. Stejně tak odmítla její definici jako pozice dodavatele, který je nucen přistoupit na jednostranně nevýhodné podmínky.
9. I pokud by byl výklad pojmu významné tržní síly ze strany žalovaného správný, nebyla správně posouzena existence významné tržní síly na jeho straně, a to z důvodu 1) označení žalobkyně jakožto „gatekeepera“, které je nesprávné a nemá oporu v provedeném dokazování, 2) neprovedení řádného posouzení významné tržní síly s ohledem na jednotlivá kritéria dle § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle, zejm. tržní podíl a strukturu trhu, 3) nesprávné aplikace vyvratitelné právní domněnky dle § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle (výše obratu).
10. Žalobkyně rovněž zdůraznila, že kritéria významná z hlediska naplnění významné tržní síly stanovená v § 3 odst. 2 zákona nebyla posouzena pro celé období, za které jí byla uložena pokuta, tj. od 1. 2. 2010 do 19. 7. 2011. Žalovaný totiž vycházel pouze z údajů pro rok 2010.
11. Brojila rovněž proti nesprávnému posouzení otázky podstatného narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně vymezil relevantní trh jako jeden souhrnný trh „nákupu potravinářského zboží určeného pro maloobchodní prodej“, což popírá smysl existence ustanovení § 4 zákona o významné tržní síle, které vždy významnou tržní sílu a její zneužití váže ke konkrétnímu relevantnímu trhu. V důsledku toho žalovaný dospěl k chybnému závěru, že jednáním žalobkyně došlo k podstatnému narušení hospodářské soutěže. Nesprávně byla posouzena rovněž subjektivní stránka správního deliktu (dle výroku B. rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
12. Žalovaný podle žalobkyně rovněž neposoudil, zda se lhůty splatnosti (dle výroku A. rozhodnutí správního orgánu I. stupně) ve smluvních vztazích žalobkyně s jeho dodavatelem odchylně od maximální lhůty splatnosti v zákoně o významné tržní síle „bez objektivní příčiny“ či nikoliv.
13. K pochybení došlo rovněž tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil zřejmou protiústavnost zákona o významné tržní síle a nevykládal ho způsobem zajišťujícím co nejmenší zásah do základních práv žalobkyně. Jako důvod protiústavnosti poukázal především na užívání vágních a neurčitých pojmů v rámci vymezení skutkové podstaty zneužití významné tržní síly v § 3 a § 4 zákona; to způsobuje nepředvídatelnost aplikace a nepřiměřený prostor pro interpretaci. Nebyl zohledněn ani podstatný zásah do smluvní svobody a volnosti podnikání žalobkyně či výrazný diskriminační charakter zákona. Ten totiž bez objektivního ospravedlnění dopadá pouze na úzkou skupinu subjektů, konkrétně na větší odběratele potravinářských produktů se zahraničními vlastníky. Žalobkyně proto navrhla, aby soud v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona pro jeho rozpor s ústavním pořádkem.
14. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že zákon o významné tržní síle je v rozporu s právem EU, zvláště je-li pojem významné tržní síly vykládán jako tzv. absolutní koncept. Rozpor lze přitom spatřovat ve dvou rovinách, a to zaprvé jako rozpor s právem na usazování zaručeným čl. 49 a

násl. Smlouvy o fungování EU potažmo diskriminaci zahraničních subjektů, zadruhé jako porušení tzv. konvergenční doložky obsažené v čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady ES č. 1/2003.

15. K průběhu správního řízení žalobkyně poznamenala, že žalovaný byl povinen přijmout navržené závazky ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže, k čemuž odkázala na argumentaci obsaženou v rozkladu.
16. Výše pokuty byla podle žalobkyně stanovena v rozporu se zákonem. Žalovaný nezohlednil, že žalobkyni byly sděleny skutkové okolnosti a jejich právní hodnocení až v dodatku ke sdělení výhrad ze dne 30. 10. 2012. Nebylo rovněž vzato v úvahu, že k datu vydání prvostupňového rozhodnutí se vytýkaného jednání žalobkyně nedopouštěla. Zvážena měla být rovněž skutečnost, že žalobkyně projevila významnou snahu zanechat vytýkaného jednání prostřednictvím podání závazků ve prospěch účinné hospodářské soutěže.
17. Porušení procesních práv spatřuje žalobkyně v tom, že byla postižena za jednání, které nebylo uvedeno ve sdělení výhrad dle § 6 odst. 3 zákona o významné tržní síle. Ve sdělení výhrad ani v dodatku ke sdělení výhrad navíc nebyly označeny hlavní důkazy ve smyslu § 6 odst. 3 zákona o významné tržní síle. Výpočty tržního podílu žalobkyně byly označeny za obchodní tajemství a žalobkyni nebylo umožněno se s nimi seznámit.
18. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pokud by soud neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, žalobkyně navrhla moderaci uložené sankce, případně upuštění od ní.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí s tím, že žalobkyně v podstatě opakuje své rozkladové námitky.
20. Při výkladu pojmu významné tržní síly vyšel žalovaný ze standardních výkladových metod. Na jejich základě dospěl k závěru, že významnou tržní sílu je třeba chápat v absolutním významu, tedy jako postavení odběratele vůči všem svým dodavatelům. Tento koncept jako jediný správně vystihuje úmysl zákonodárce hájit svobodu podnikání dodavatelů, tedy cíl, který byl při tvorbě zákona vůdčí myšlenkou. Aplikací relativního konceptu by byl odběratel motivován uzavírat vztahy výlučně se silnějšími subjekty, vůči nimž by jej zákon nezavazoval. To by ve svém důsledku způsobilo absolutní popření smyslu zákona a vedlo k zásadnímu ohrožení svobodného podnikání menších smluvních partnerů odběratelů. Nadto by aplikace relativního konceptu vedla k výraznému zvýšení právní nejistoty na straně odběratele, neboť ten by sám musel vyhodnocovat své postavení ve vztahu ke každému z několika set subjektů, s nimiž navázal smluvní vztah.
21. Pojem závislosti žalovaný propojil s objektivní situací na trhu vyplývající především z pozice žalobkyně coby významného distribučního kanálu. Právě takovéto postavení zvyšuje její vyjednávací sílu a umožňuje jí prosadit v kontraktačních jednáních pro ni jednostranně výhodné obchodní podmínky. Pojetí závislosti vycházející z pozice odběratele coby významného distribučního kanálu nepovažuje žalovaný za nepřiměřeně extenzivní. Odmítá proto odlišný výklad žalobkyně vedoucí k nereálnému závěru, že závislost znamená úplnou nemožnost dodávat jinam než žalobkyni.
22. Žalovaný poukázal na to, že dovedl existenci významné tržní síly podle § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle, tj. podle obrátového kritéria. Zohlednil další kritéria dle § 3 odst. 2 téhož zákona, která závěr o existenci významné tržní síly na straně žalobkyně nevyvrátila, ale naopak potvrdila. Označení žalobkyně za tzv. „gatekeepera“ (pomyslného vrátného ovlivňujícího to, kdo vůbec bude mít přístup k zákazníkům, resp. k jejich podstatné části na dotčeném trhu) považuje žalovaný za správné.

23. Za účelovou považoval námitku nezohlednění situace na trhu v roce 2011. Prvotní výpočet výše významného tržního podílu provedl správní orgán I. stupně za poslední ukončený rok, ve kterém probíhalo vytykávané jednání, tj. za rok 2010. V roce 2011 nezjistil žádné indicie o zásadní změně na relevantním trhu. Takové skutečnosti nebyly ani ze strany žalobkyně naznačeny. Navíc bylo zjištěno, že žalobkyně svůj obrat za prodej potravinářských výrobků v roce 2011 dokonce zvýšila.
24. K námitkám vůči vymezení relevantního trhu žalovaný zdůraznil, že subjekty, vůči nimž se žalobkyně dopustila vytykávaného jednání, pocházely z různých částí trhu a žalobkyně se tak dopouštěla zakázaných praktik napříč jednotlivými produktovými trhy. Rozdělení trhu na jednotlivé sub-trhy (dle produktových skupin, např. na trh mraženého zboží či mléčných výrobků) by tak do celkového hodnocení situace nic nepřineslo, proto žalovaný vycházel ze souhrnného určení trhu nákupu potravinářského zboží určeného pro maloobchodní prodej v České republice. O podstatnosti narušení hospodářské soutěže svědčí podle žalovaného soustavnost jednání a větší počet zasažených subjektů. Obstojí rovněž posouzení subjektivní stránky deliktu.
25. Námitka neposouzení objektivní příčiny odchýlení se od lhůt splatnosti se podle žalovaného nezakládá na pravdě. Odkázal proto na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
26. Námitku protiústavnosti zákona o významné tržní síle nepovažoval za důvodnou. Připomněl, že byl povinen vyložit a aplikovat zákon ústavně konformním způsobem, čemuž dostal. Za rozhodující přitom považoval, že jednotlivé pojmy v zákoně vyložil řádně a za použití obvyklých interpretačních postupů. V daném případě nedošlo k tomu, že by byl možný dvojí výklad, a to ani v případě střetu úvah o absolutním a relativním konceptu. Žalovaný, potažmo správní orgán I. stupně, dostatečně vyargumentoval, proč vše svědčí ve prospěch aplikace absolutního konceptu.
27. Ani námitku rozporu s unijním právem nepovažoval žalovaný za důvodnou. Poukázal na to, že sama EU se jednoznačně staví pro regulaci tržní síly a výklad čl. 49 Smlouvy o fungování EU zastávaný žalobkyní označil za účelový. Připustil, že zákon jako takový může mít určité nedostatky. Ty se však dají užitím běžných výkladových metod překlenout, proto ze zákona nelze dovozovat diskriminaci zahraničních subjektů. Ohledně porušení tzv. konvergenční doložky žalovaný uvedl, že touto doložkou není zakázána vnitrostátní právní úprava, jež směřuje k zákazu nebo postihu chování, které je „*zneužívající... vůči hospodářsky závislým podnikům*“. Zneužití významné tržní síly přesně postihuje právě toto jednání. Navíc i podle zákona je zneužití významné tržní síly jednostranným jednáním, na které se konvergenční doložka nevztahuje.
28. Nedůvodná je rovněž výtka o nepřijetí navrhovaných závazků. Žalovaný podrobně popsal a vysvětlil, proč nemohly být žalobkyní navržené závazky přijaty. I pokud by byly splněny první dvě podmínky (tzn. že by závazky byly dostatečné pro ochranu hospodářské soutěže a že by jimi byl odstraněn závadný stav), nebyla splněna podmínka poslední, neboť jednání žalobkyně mělo za účinek podstatné narušení hospodářské soutěže.
29. Ohledně výše pokuty žalovaný setrval na tom, že byla vyměřena v souladu se zákonem. Připomněl, že jako polehčující okolnost vzal v úvahu, že žalobkyně před účinností zákona projednala otázku jeho budoucí aplikace se správním orgánem I. stupně a reagovala na přijetí zákona vyhodnocením dodavatelů dle vlastních kritérií z hlediska posuzování jejich individuální ekonomické závislosti.
30. Co se týče vytykávaných vad správního řízení, žalovaný uvedl, že sdělení výhrad jednoznačně definuje, jaké jednání bylo považováno za rozporné se zákonem. Hlavní důkazy ve věci zde byly označeny. Stejně tak výsledky či výpočty, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně žalobkyni byly známy, resp. měla možnost se s nimi seznámit, čehož také využila.

31. Žalovaný je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou zákonná a věcně správná, prostá jakýchkoli vad. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně

32. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného polemizovala s argumentací žalovaného, a to zejména ve vztahu ke konceptu významné tržní síly, resp. jejímu uchopení jako konceptu absolutnímu. Jako nesmyslný odmítla argument žalovaného, že při aplikaci relativního konceptu by byl odběratel motivován uzavírat vztahy výlučně se silnějšími subjekty, což by mělo vést k popření smyslu zákona a ohrožení svobodného podnikání menších smluvních partnerů odběratelů. Stejně tak jako poněkud cynicky odmítla argument ohledně výrazného zvýšení právní jistoty na straně odběratele v případě přijetí absolutního konceptu. Žalobkyně by si byla dle svého názoru schopna sama provést vyhodnocení postavení dodavatelů z hlediska jejich závislosti, avšak nedostala k tomu prostor v důsledku aplikace absolutního konceptu. Má tak významnou tržní sílu i vůči obrovským nadnárodním společnostem dodávajícím tzv. neopomenutelné výrobky jako je např. Coca Cola. V obecné rovině poukázala na nepřekonatelný rozpor tzv. absolutního konceptu zastávaného žalovaným, v němž významná tržní síla odběratele existuje i vůči dodavatelům majícím dominantní (popř. monopolní) postavení na trhu. Poukázala na to, že trh maloobchodního prodeje potravinářského zboží v České republice je mimořádně dekoncentrovaný a podíly největších soutěžitelů oscilují okolo pouhých 10 %. V tomto kontextu jsou zcela zcestné úvahy žalovaného o vystupování žalobkyně ve vztahu k dodavatelům v pozici tzv. „gatekeepera“.
33. Dále se žalobkyně opakovaně vyjádřila k otázce závislosti dodavatele a k otázce relevantního trhu. Setrvala na tom, že žalovaný nedoložil, že by vytýkané jednání mohlo mít na hospodářskou soutěž na relevantním trhu jakýkoli konkrétní dopad. Tím méně ji mohlo podstatně narušit. Ve zbytku se žalobkyně věnovala otázce protiústavnosti zákona o významné tržní síle, jakož i otázce rozporu tohoto zákona s právem EU, přičemž ve výsledku setrvala na svých závěrech prezentovaných v žalobě. Poukázala na důvodovou zprávu k návrhu novely zákona o významné tržní síle, která uvádí mnohé nedostatky tohoto zákona, vč. jeho nekonceptčnosti, nejasnosti či možnosti minimálně dvojího výkladu pojmu významné tržní síly.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

34. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
35. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, soud neshledal.
36. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádný z účastníků řízení na nařízení jednání netrval. Dokazování soud neprováděl.

Řízení před soudem

37. Soud rozhoduje ve věci již potřetí. V pořadí prvním rozsudkem ze dne 21. 4. 2016, č. j. 30 Af 125/2013-191 (dále jen „první rozsudek“), soud napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že se nabízí dvě rovnocenné výkladové varianty pojmu významné tržní síly jako základního předpokladu pro naplnění skutkové podstaty podle § 4 zákona o významné tržní síle. Panují-li pochybnosti o tom, kterou z variant použít (absolutní či relativní koncept), je na místě postupovat mírněji, tj. zvolit relativní koncept posuzování významné tržní síly. Ostatní žalobní

námítky soud nehodnotil, neboť měl za to, že bude třeba celou věc posoudit ve zcela jiném kontextu relativního pojetí významné tržní síly, přičemž nelze předjímat, jak se aplikace tohoto pojetí promítne do změny postavení žalobkyně jako subjektu v pozici významné tržní síly.

38. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 As 88/2016-40, zrušil ke kasační stížnosti žalovaného první rozsudek pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Přestože se NSS ztotožnil se soudem, že pojem významná tržní síla má být v daném případě vykládán ve světle relativního konceptu, jakož i se závěrem o ústavní konformitě zákona o významné tržní síle, měl za to, že soud byl povinen zabývat se i ostatními žalobními námítkami, neboť jejich posouzení může mít význam pro další správní řízení. NSS proto uložil soudu, aby se v dalším řízení vyjádřil i k důvodnosti ostatních žalobních bodů (viz. body 25 – 27 rozsudku č. j. 3 As 125/2013-191).
39. Poté, co byla věc soudu vrácena k dalšímu řízení, bylo usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 Af 125/2013-267, rozhodnuto o přerušení řízení z důvodu, že u Ústavního soudu bylo vedeno řízení, jehož výsledek mohl mít vliv na rozhodnutí v předmětné věci. Ústavní soud v předmětné věci rozhodl nálezem ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 30/16, č. 67, sv. 99 Sb. ÚS. Soud proto pokračoval v řízení.
40. V pořadí druhým rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 125/2013-331 (dále jen „druhý rozsudek“), zrušil soud znovu napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na rozdíl od prvního rozsudku soud nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění druhého rozsudku soud ohledně výkladu pojmu *významná tržní síla* odkázal na závěry vyslovené v prvním rozsudku, jakož i v rozsudku NSS č. j. 3 As 88/2016-40 a vyjádřil se i k dalším uplatněným žalobním bodům.
41. Žalovaný podal i proti druhému rozsudku kasační stížnost, o níž rozhodl NSS rozsudkem ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 263/2020-43. NSS zrušil druhý rozsudek soudu pro nepřezkoumatelnost, resp. jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí (bod 47). Soudu vytkl zejména to, že se neřídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 3 As 88/2016-40, neboť se důkladně nevypořádal s některými žalobkyní uplatněnými žalobními body, jejichž *možnost vypořádání* nebyla ovlivněna *nesprávnou aplikací absolutního konceptu významné tržní síly* (viz. zejm. body 44 – 46 rozsudku NSS). Z odůvodnění druhého zrušujícího rozsudku NSS je tedy zjevné, že požaduje, aby soud řádně vypořádal i tyto žalobní body a své závěry odůvodnil.
42. Obdobně jako v případě druhého rozsudku soud nejprve stručně shrne skutkové okolnosti případu. Poté se bude zabývat vypořádáním jednotlivých žalobních bodů v pořadí, v jakém byly uplatněny v podané žalobě.

Skutkové okolnosti

43. Dne 26. 5. 2010 bylo správním orgánem I. stupně z moci úřední zahájeno správní řízení pod sp. zn. S 160/2010. Jeho předmětem bylo jednání žalobkyně spočívající (i) v nedodržování délky splatnosti 30denní lhůty na úhradu jejích finančních závazků vůči dodavatelům a (ii) smluvní povinnosti jejích dodavatelů platit skonto ve výši 0,5 % z předčasně uhrazené faktury za každý týden, o který byla faktura dříve uhrazena.
44. Posléze byl shora vymezený předmět řízení rozšířen ještě o jednání žalobkyně spočívající v tom, že (iii) zavazovala své dodavatele k úhradě poplatku za postoupení pohledávky ve výši 4 % z hodnoty postoupených faktur, a to vedle nákladů spojených se zpracováním agendy postoupení; pro toto jednání bylo řízení zahájeno dne 6. 1. 2011, sp. zn. S 1/2011, přičemž správní orgán obě řízení spojil ve společné řízení, které bylo nadále vedeno pod sp. zn. S 160/2010.

45. Sdělením ze dne 21. 2. 2011 došlo k tzv. sdělení výhrad, v němž správní orgán I. stupně shrnul základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a současně odkázal na hlavní důkazy o nich obsažené ve správním spise.
46. Dne 23. 3. 2011 obdržel správní orgán I. stupně stanovisko žalobkyně ke sdělení výhrad. Po seznámení žalobkyně s podklady pro rozhodnutí obdržel dne 13. 6. 2011 ještě závěrečné stanovisko žalobkyně. V něm byly shrnuty námitky žalobkyně k výkladu zákona, skutkovým zjištěním a právnímu hodnocení obsaženému ve sdělení výhrad. Žalobkyně navrhla, aby bylo řízení zastaveno, neboť neporušila žádné ustanovení zákona o významné tržní síle.
47. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011, č. j. ÚOHS-S160/2/10-11017/2011/460, správní orgán I. stupně shledal v jednání žalobkyně popsaném výše soustavné uplatňování praktik zakázaných v dodavatelsko-odběratelských vztazích a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. e) zákona o významné tržní síle (výrok I.), za což žalobkyni uložil pokutu ve výši 13 628 000 Kč (výrok III.); dané jednání jí do budoucna zakázal (výrok II.), uložil jí opatření k nápravě (výrok IV.) a povinnost uhradit náklady řízení (výrok V.).
48. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012, č. j. ÚOHS-R169/2011/TS-2901/2012/320/RJa, bylo žalovaným na základě rozkladu žalobkyně shora citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena zpět k novému projednání s tím, že vedle vad ve výrocích je třeba dostatečně prokázat, zda vytýkané jednání bylo spojeno v cíli či výsledku s podstatným narušením hospodářské soutěže. Doplnil, že bude-li opět konstatováno spáchání správního deliktu, bude nutné se náležitě zabývat otázkou možného zproštění se odpovědnosti (liberace). Žalovaný poukázal rovněž na nutnost vypořádat se s otázkou, kdo tvoří soutěžitele, který je za vytýkané jednání odpovědný, a na nutnost znovu vypočíst částku pokuty.
49. Vázán závěry zrušovacího rozhodnutí žalovaného postupoval správní orgán I. stupně dále v řízení a zaslal žalobkyni dodatek ke sdělení výhrad ze dne 30. 10. 2012, ve kterém modifikoval sdělení výhrad ze dne 21. 2. 2012, a to ve vztahu k vymezení soutěžitele odpovědného za správní delikt, vyvratitelné domněnce významné tržní síly, materiální stránce deliktu a možnému zproštění se odpovědnosti, a dále k vymezení relevantního nákupního trhu.
50. Na dodatek ke sdělení výhrad reagovala žalobkyně vyjádřením a návrhem k přijetí závazků k obnově účinné hospodářské soutěže. Navržené závazky neshledal správní orgán I. stupně dostatečnými, o čemž žalobkyni sdělením ze dne 11. 1. 2013 informoval. Měl za to, že se jedná o čistě účelový a formální akt vedený snahou vyhnout se uložení pokuty.
51. Následně obdržel správní orgán I. stupně další podání žalobkyně označené jako návrh na doplnění dokazování a návrh závazků k zachování účinné hospodářské soutěže. I v tomto případě správní orgán sdělením ze dne 28. 2. 2013 žalobkyni oznámil, že přetrvávají důvody uvedené ve sdělení ze dne 11. 1. 2013, pro které nebyl návrh závazků shledán dostatečným pro ochranu hospodářské soutěže.
52. Po seznámení žalobkyně s podklady pro rozhodnutí od ní dne 18. 4. 2013 obdržel správní orgán I. stupně ještě návrh na doplnění dokazování.
53. Dne 24. 4. 2013, pod č. j. ÚHOS-S160/2010-7578/2013/460/Apo, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž shledal žalobkyni vinnou ze správního deliktu podle § 4 písm. e) zákona o významné tržní síle (viz bod 2). Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí předseda žalovaného v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl.

Obecně k posouzení žalobních bodů

54. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů musí soud prvé řadě uvést, že je vázán právními názory, které vyslovil NSS v obou předchozích zrušujících rozsudcích. Z hlediska meritorního posouzení věci je přitom podstatný zejména výklad pojmu *významná tržní síla* dle § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle, jímž se NSS zabýval v prvním zrušujícím rozsudku č. j. 3 As

88/2016-40, v němž zčásti korigoval předchozí závěry soudu vyslovené v prvním (zrušeném) rozsudku. Stejně tak je soud povinen řádně vypořádat uplatněné žalobní body, jak mu to NSS uložil v druhém zrušujícím rozsudku č. j. 3 As 263/2020-43.

55. Soud dále předesílá, že jeho úlohou je zajištění ochrany veřejných subjektivní práv fyzických a právnických osob zákonem stanoveným způsobem (§ 2 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, případně dodržení mezí správního uvážení. Není však úlohou soudu podávat ucelená a podrobná výkladová či metodologická stanoviska týkající se právních norem, pokud nejde o otázky týkající se aplikace práva v projednávané věci. Taková činnost náleží výlučně právní doktríně, případně metodologickému vedení správních orgánů.
56. Konečně soud připomíná i na ustálenou judikaturu správních soudů týkající se vypořádání žalobních bodů soudem. Není povinností soudu reagovat na každý dílčí argument obsažený v žalobě, resp. vypořádat souhrnně veškerou existující judikaturu. Postačí, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41). Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

*Významná tržní síla – obecný koncept
(bod III.1. žaloby)*

57. Podle § 3 zákona o významné tržní síle platí, že *významná tržní síla je takové postavení odběratele vůči dodavateli, kdy se v důsledku situace na trhu stává dodavatel závislým na odběrateli ve vztahu k možnosti dodávat své zboží spotřebitelům a kdy si odběratel vůči dodavateli může vynutit jednostranné výhodné obchodní podmínky* (odstavec 1). *Významná tržní síla se posuzuje zejména s ohledem na strukturu trhu, překážky vstupu na trh, tržní podíl dodavatele a odběratele, jejich finanční sílu, velikost obchodní sítě odběratele, velikost a umístění jeho jednotlivých prodejen* (odstavec 2). *Není-li prokázán opak, má se za to, že významnou tržní sílu má odběratel, jehož čistý obrát přesáhne 5 mld. Kč* (odstavec 3).
58. Posouzením výkladu pojmu významná síla dle § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle se detailně zabýval soud již v prvním rozsudku, v němž dospěl k závěru o nutnosti interpretovat tento pojem ve světle tzv. relativního konceptu, tj. jako postavení odběratele vůči konkrétnímu dodavateli [viz první rozsudek soudu, část V.a), str. 11 -17].
59. Uvedený závěr byl potvrzen rozsudkem č. j. 3 As 88/2016-40 s tím, že NSS zkorigoval výklad soudu v tom směru, že výklad pojmu *významná tržní síla* jako relativního konceptu vyplývá metodologicky již z výkladu jazykového a systematického (nikoliv z výkladu historického či teleologického), a že tudíž vedle sebe neexistují dva srovnatelné navzájem si konkurující výklady. NSS proto nepoužil k výkladu zásadu *in dubio mitius*. Soud má za potřebné na tomto místě zopakovat nosné závěry rozsudku NSS, s nimiž se ztotožňuje a je jimi vázán:

„[33] Nejvyšší správní soud předesílá, že se v dotčených souvislostech ztotožnil se závěrem krajského soudu, že pojem „významná tržní síla“ obsažený v § 3 zákona o významné tržní síle, ve znění účinném do 5. 3. 2016, má být vykládán ve světle relativního konceptu. K tomuto závěru nicméně dospěl na základě částečně odlišných úvah než krajský soud.

[34] Definice pojmu „významná tržní síla“ je obsažena primárně v § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle, dle něhož jde o postavení odběratele vůči dodavateli, které musí vykazovat některé další vlastnosti. Stěžejním kvalitativním znakem tohoto postavení je, že dodavatel se v důsledku situace na trhu stává na odběrateli závislým ve vztahu k možnosti dodávat své zboží spotřebitelům, a že odběratel si může vůči dodavateli vynutit jednostranné výhodné obchodní podmínky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá

[35] Nejvyšší správní soud podotýká, že vícero indicií vylučujících z ustanovení § 3 odst. 1 zákona podporuje názor, že pojem „významná tržní síla“ má být vykládán ve světle relativního konceptu. Předně je nutno poukázat na použití singulárů při popisu vztahu odběratele a dodavatele („[...] postavení odběratele vůči dodavateli, kdy se v důsledku situace na trhu stává dodavatel závislým na odběrateli ve vztahu k možnosti dodávat své zboží spotřebitelům a kdy si odběratel vůči dodavateli může vynutit [...]“). Jazykový výklad nám tudíž naznačuje, že existence významné tržní síly má být zkoumána mezi konkrétním odběratelem a konkrétním dodavatelem. Zamýšlel-li zákonodárce přijmout úpravu, na základě které by byl bez dalšího upřednostněn výklad ve smyslu absolutního konceptu, nepochybně by bylo vhodnější zvolit konstrukci typu „postavení odběratele vůči (všem) svým dodavatelům“ (tzn. použití plurálu u slova dodavatel), jak tomu je i v nyní účinném znění zákona („[v]ýznamná tržní síla je takové postavení odběratele, v jehož důsledku si odběratel může vynutit bez spravedlivého důvodu výhodu vůči dodavatelům v souvislosti s nákupem potravin nebo přijímáním nebo poskytováním služeb s nákupem nebo prodejem potravin souvisejících“).

[36] Správnosti závěru o upřednostnění relativního konceptu nasvědčuje též definování významné tržní síly skrze vztah závislosti dodavatele na odběrateli. Má-li významná tržní síla odpovídat postavení, v němž se dodavatel stává na odběrateli závislým (rozhodující senát v této souvislosti opětovně poukazuje na použitý singulár u slov odběratel a dodavatel), je nepochybné, že takové postavení musí být posuzováno individuálně. Nejvyšší správní soud nikterak nepopírá, že ke vzniku významné tržní síly odběratele dochází v důsledku určité situace na trhu (srov. str. 19 a násl. přezkoumávaného rozhodnutí a str. 18 a násl. prvostupňového rozhodnutí), tato skutečnost nicméně dle jeho názoru možnost výkladu pojmu „významná tržní síla“ ve smyslu relativního konceptu nevylučuje. Nelze totiž akceptovat závěr správních orgánů, že situace na trhu, jehož prostřednictvím dodává dodavatel své zboží spotřebitelům, je z hlediska odběratele dána jeho objektivním postavením, které je v určitém časovém úseku konstantní a nemění se dle vztahu vůči konkrétnímu dodavateli (viz odst. 51 prvostupňového rozhodnutí a odst. 70 přezkoumávaného rozhodnutí). Ačkoliv postavení odběratele na trhu zůstává v konkrétním zkoumaném období neměnným, nelze současně přehlédnout, že síla tohoto postavení může na možnost dodávat své zboží spotřebitelům dopadat jinak například u malého dodavatele, jehož smluvní vztahy s vybraným odběratelem pokrývají většinu jeho celkového obrátu, než u velkého dodavatele, jehož dodávky u tohoto odběratele tvoří toliko zanedbatelnou část jeho zakázek.

[...]

[39] Upřednostnění vnímání významné tržní síly ve smyslu relativního konceptu lze podpořit i výkladem systematickým. Shora nastíněnou optikou, tzn. pojetím významné tržní síly jakožto vztahu závislosti dodavatele na odběrateli, je totiž nutno nablížit i na navazující ustanovení § 3 odst. 2 a 3 zákona o významné tržní síle. Jak konstatoval již krajský soud, odst. 3 zavádí tzv. obrátové kritérium s vyvrátitelnou domněnkou, dle které platí, že není-li prokázán opak, má se za to, že významnou tržní silou disponuje odběratel, jehož čistý obrát přesáhne 5 mld. Kč. Je sice pravdou, že obrátové kritérium svědčí spíše absolutnímu konceptu (neboť se jedná o objektivní ukazatel na straně odběratele, který je dán bez ohledu na konkrétní relativní vztahy s jednotlivými dodavateli), dle názoru zdejšího soudu nicméně nelze ustanovení odst. 3 vykládat izolovaně, ale ve vzájemné souvislosti s odst. 1 a 2. Obrát přesahující 5 mld. je pouze základním ukazatelem nasvědčujícím, že u odběratele může být významná tržní síla dána. Správní orgány jsou totiž povinny hodnotit i další v úvahu přicházející kritéria („[n]ení-li prokázán opak [...]“; viz též § 50 odst. 3 věta poslední zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), zejména pak ta, jež jsou demonstrativně stanoveny v odst. 2.

[40] Jak přitom stěžovatel správně dovedl, existence významné tržní síly není vyloučena ani u odběratele, který výši obrátu předepsanou v odst. 3 nenaplní (viz odst. 140 přezkoumávaného rozhodnutí; srov. též odst. 73 prvostupňového rozhodnutí). Obrátové kritérium proto dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze vnímat jinak, než jako kritérium pomocné, které není schopno podpořit závěr o správnosti výkladu ve smyslu absolutního konceptu. To platí tím spíše za situace, kdy odst. 2 mezi kritéria zkoumání významné tržní síly explicitně řadí též některá, jež jsou příznačná toliko pro relativní koncept, a to tržní podíl dodavatele a jeho finanční sílu (opětovně je v této souvislosti potřebné zdůraznit použitý singulár – „tržní podíl dodavatele a odběratele, jejich finanční sílu“). Má-li být při hodnocení existence významné tržní síly zohledněn též tržní podíl konkrétního dodavatele (resp. jeho finanční síla), nasvědčuje tato skutečnost (podpořená navíc definicí významné

tržní síly jako závislého vztahu dodavatele a odběratele obsaženou v odst. 1) tomu, že jednotlivé vztahy odběratele s jeho dodavateli je nutno posuzovat individuálně.

[41] *Opakovaně lze pro srovnání odkázat v této souvislosti na novelizovanou úpravu, v níž zákonodárce mezi demonstrativní kritéria zkoumání existence významné tržní síly již ukazuje související s jednotlivými dodavateli výslovně nezabrnul („[v]ýznamná tržní síla se posuzuje zejména s ohledem na strukturu trhu, překážky vstupu na trh a finanční sílu odběratele“ – viz § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle, v nyní účinném znění). Vzhledem k uvedenému nutno konstatovat, že i systematický výklad naznačuje, že závěr o existenci významné tržní síly lze na základě zákona o významné tržní síle, ve znění účinném do 5. 3. 2016, učinit vždy pouze ve vztahu ke konkrétnímu dodavateli.*

[42] *Na tomto závěru nemůže dle názoru rozhodujícího senátu ničeho změnit ani dikce § 4 zákona o významné tržní síle, ve znění účinném do 5. 3. 2016, jebož věta první stanoví, že „[z]neužití významné tržní síly vůči dodavatelům je zakázáno“ (tzn. použití plurálu ve vztahu odběratele a jeho dodavatelů). Citované ustanovení je spolu s předcházejícím ustanovením § 3 obsaženo v hlavě II zákona, nadepsané „Zneužití významné tržní síly“. Je přitom zřejmé, že ustanovení § 4 („Zákaz zneužití významné tržní síly“) systematicky navazuje právě na ustanovení § 3 zákona o významné tržní síle („Významná tržní síla“). Zatímco ustanovení § 3 definuje, co se pod pojmem „významná tržní síla“ rozumí (resp. též stanoví kritéria, na základě kterých se její existence prokazuje či presumuje), ustanovení § 4 obsahuje výslovný zákaz zneužití významné tržní síly, přičemž dále demonstrativně vymezuje některá jednání, jež tomuto zakazu odporují. Z logiky věci proto plyne, že zákaz zneužití významné tržní síly odběratele se může vztahovat toliko na jeho vztahy s dodavateli, vůči kterým tento odběratel významnou tržní silou disponuje. Užití plurálu u pojmu „dodavatel“ v navazujícím § 4 zákona o významné tržní síle tak výkladu pojmu „významná tržní síla“ ve smyslu relativního konceptu neodporuje. Uvedené platí přiměřeně též ve vztahu k dikci ustanovení Přílohy 2 bodu 6. zákona („Platební lhůta pro každého dodavatele nesmí být delší než třicet dnů od data dodání“).*

[43] *K absolutnímu konceptu se dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze přiklonit ani použitím výkladu historického.*

[...]

[50] *[...] Tato skutečnost nicméně znamená také to, že teleologický výklad (a ani výklad historický) pojmu „významná tržní síla“ není způsobilý zpochybnit závěr, k němuž soud dospěl na základě výkladu jazykového a systematického. Nejvyšší správní soud proto k této otázce uzavírá, že pojem „významná tržní síla“ obsažený v § 3 zákona o významné tržní síle, ve znění účinném do 5. 3. 2016, je nutno vykládat ve smyslu tzv. relativního konceptu, tedy jako postavení odběratele vůči konkrétnímu dodavateli. Jelikož je tento výklad dle názoru zdejšího soudu přesvědčivější (viz závěry k jazykovému a systematickému výkladu a podřídně pak k výkladu historickému), a neexistují tak vedle sebe dva srovnatelné, konkurující výklady, nebylo dále nutné zabývat se námitkami souvisejícími s aplikací zásady in dubio mitius, neboť tato zásada se v projednávané věci neuplatní.“*

60. Soud se se shora těmito úvahami ztotožňuje. Uvedeným způsobem výkladu, jímž NSS zčásti zkorigoval výklad podaný v prvním rozsudku, i závěrem o tom, že pojem *významná tržní síla* představuje relativní koncept vycházející primárně z postavení odběratele vůči konkrétnímu dodavateli, je ostatně soud vázán. Ve smyslu požadavku NSS vyjádřeného v bodu 57 rozsudku č. j. 3 As 263/2020-43, aby soud jasně deklaroval, jakou výkladovou cestou dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu, tedy soud konstatuje, že zvolil naznačenou „cestu B“ vycházející z jazykového a systematického výkladu zákona, kterou předtím upřednostnil i NSS. Zároveň však soud dodává, že není povolán výklad NSS jakkoliv dále doplňovat či interpretovat. V opačném případě by mohlo spíše dojít k tomu, že by soud začal namísto již existujících výkladových cest A a B tvořit zcela novou cestu C, což by zpochybnilo výklad NSS.
61. Správní orgány nesprávně vycházely z tzv. absolutního pojetí pojmu *významná tržní síla*, namísto výkladu ve smyslu tzv. relativního konceptu, tedy jako postavení odběratele vůči konkrétnímu

dodavateli. Soud proto shledal námitku týkající se výkladu pojmu *významná tržní síla* (pod bodem III.1. žaloby) důvodnou.

62. Pouze pro doplnění nicméně soud dodává, že implikace navazující na nesprávný výklad zvolený správními orgány se obrazně řečeno vinou jako červená nit úvahami zachycenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a v mnoha ohledech tedy činí i tuto navazující argumentaci nesprávnou.

*Výklad pojmu významná tržní síla
(bod III.2. žaloby)*

63. Žalobkyně dále namítala, že *definice*, jež správní orgány použily k bližšímu vysvětlení pojmu významná tržní síla jsou vágní, účelové a nesprávné (bod III. 2. žaloby). Soud však musí uvést, že úvahy vyjádřené v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, s nimiž žalobkyně v tomto bodě žaloby polemizuje, nepoužily správní orgány při svém výkladu jako (náhradní, alternativní) definice pojmu významná tržní síla, jimiž by se pokusily nahradit zákonnou definici obsaženou v § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle. Z kontextu obou rozhodnutí je totiž zřejmé, že předmětné úvahy mají sloužit jen k bližšímu vysvětlení podstaty, smyslu a účelu regulace obsažené v zákoně o významné tržní síle, případně jednotlivých definičních znaků *významné tržní síly*.
64. Správní orgán I. stupně v bodě 70 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že dle jeho názoru je třeba institut významné tržní síly chápat jako absolutní koncept. To je sice chybný závěr (viz výše), ale správní orgán I. stupně k němu dodal, že „[p]odstatou institutu významné tržní síly je totiž skutečnost, že odběratel je v takovém postavení na trhu, že obecně pro dodavatele představuje významný distribuční kanál pro dodávku jejich výrobků spotřebitelům, a tohoto postavení by mohl zneužít. Proto zákon stanovuje zvláštní pravidla chování odběratelů s významnou tržní silou.“ Žalobkyně tvrdí, že taková definice je nesprávná. Dle názoru soudu se správní orgán I. stupně pokusil pouze jinými vystihnout smysl právní regulace. Z ničeho neplyne, že by rozšiřoval nebo nahrazoval zákonnou definici. Tam, kde zákon stanoví, že se dodavatel *v důsledku situace na trhu stává závislým na odběrateli ve vztahu k možnosti dodávat své zboží spotřebitelům*, hovoří správní orgán o tom, že odběratel představuje *významný distribuční kanál pro dodávku výrobků spotřebitelům*. Druhý definiční znak významné tržní síly pak představuje skutečnost, že *si odběratel vůči dodavateli může vynutit jednostranně výhodné obchodní podmínky*. A správní orgán I. stupně zde jinými slovy uvádí, že by odběratel *toto postavení mohl zneužít*, čemuž má zákon bránit. Dle názoru soudu jde o vyjádření téhož obsahu, smyslu a účelu právní regulace pouze za použití jiných slov. Žalovaný se nepokusil obsah a účel zákonné definice *významné tržní síly* tímto výkladem pozměnit, ale jen ho přiblížit realitě a nabídnout vysvětlení jeho účelu. Dle názoru soudu lze takový popis použít k výkladu i v podmínkách tzv. absolutního konceptu *významná tržní síla* jako vyjádření faktického postavení odběratele vůči konkrétnímu dodavateli.
65. *De facto* žalobkyně nebrojí proti výkladu správních orgánů, ale polemizuje se samotnou definicí obsaženou v § 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle. Zde však soud odkazuje na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 30/16, zejm. body 66-73, z nichž plyne, že ani Ústavní soud neshledal zákonodárcem zvolenou právní regulaci protiústavní, resp. neurčitou, účelovou, natož nesprávnou.
66. Nelze přisvědčit ani námitce týkající se použití pojmu *významný distribuční kanál*, který dle žalobkyně skýtá správním orgánům nepřiměřeně široký interpretační a neodpovídá znění § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle. Žalobkyně tuto námitku v žalobě nikterak argumentačně nerozvinula. Proto soud pouze v obecnosti konstatuje, že v principu neshledává na úvaze správních orgánů nic nelogického či závadného. Dle názoru soudu toto označení jen jinými slovy popisuje důvod vzniku závislosti dodavatele na odběrateli. Podstatou významné tržní síly je, že se dodavatel v důsledku situace na trhu stává závislým na odběrateli, pokud hodlá dosáhnout alokace zboží konečným spotřebitelům, kteří jsou na něj navázáni. Odběratel představuje

mezičlánek (distribuční kanál), pouze jehož prostřednictvím lze dodávat zboží spotřebitelům vázaným na odběratele. Záleží přitom na posouzení *situace na trhu* pomocí demonstrativně vyjádřených pomocných kritérií podle § 3 odst. 2, resp. 3 zákona o tržní síle, nakolik významný je daný distribuční kanál (odběratel) pro dodavatele. Zjednodušeně řečeno, nasvědčují-li relevantní kritéria tomu, že se dodavatel nemůže vzdát přístupu k distribučnímu kanálu, aniž by ztratil přístup k významné (podstatné, neopomenutelné) části spotřebitelů a možnosti alokace zboží, pak jde slovy správních orgánů o **významný distribuční kanál**, na němž je dodavatel závislý. Právě skutečnost, že odběratel představuje „prostředníka“, skrze něhož lze distribuovat zboží k významné (podstatné, neopomenutelné) části spotřebitelů, kteří jsou na tohoto odběratele navázáni, činí z odběratele **významný distribuční kanál**.

67. Výklad správních orgánů musí soud zkorrigovat v tom smyslu, že *významnou tržní sílu* je třeba posuzovat v relativním smyslu jako vztah mezi konkrétním dodavatelem a odběratelem, nikoliv jako absolutní postavení odběratele vůči všem jeho dodavatelům na trhu. Pojem *významného distribučního kanálu* však lze aplikovat i v podmínkách relativního výkladu pojmu významná tržní síla. I mezi jedním konkrétním dodavatelem a odběratelem, jde o vyjádření téže podstaty a charakteru jejich obchodního vztahu.
68. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nesprávně definoval významnou tržní sílu tak, že nastává již tehdy, pokud je *dodavatel nucen přistoupit případně i na jednostranně nevýhodné podmínky* (bod 114 napadeného rozhodnutí). Uvedenou úvahu však žalobkyně zjevně vytrhává z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku. Žalovaný se v bodech 111 až 114 napadeného rozhodnutí zabývá výkladem dílčího pojmu *závislost dodavatele* použitého v rámci definice *významné tržní síly* (§ 3 odst. 1 zákona o významné tržní síle). Konkrétně zvažoval, zda má jít o závislost absolutní, tedy že by dodavatel mimo dotčeného odběratele neměl jinou možnost přístupu k zákazníkům, anebo pro odběratele přísnější možnost, že se závislostí rozumí *taková pozice odběratele, při které je pro jeho dodavatele ekonomicky výhodnější přijmout jeho podmínky, byť nespravedlivé a nevýhodné, než ztratit možnost alokovat významnou část vlastního zboží právě tohoto odběratele* (bod 113 napadeného rozhodnutí). V poznámce pod čarou týkající se této dílčí úvahy žalovaný navíc příležitostně poukázal i na další aspekty spojené s možností alokace zboží u jiných odběratelů.
69. Žalovaný se v dané části napadeného rozhodnutí zjevně zabýval pouze jedním definičním znakem významné tržní síly, a to *závislostí dodavatele na odběrateli* a souvislostí této závislosti se schopností odběratele vynutit si na dodavateli jednostranně výhodné podmínky. Rozhodně z jeho výkladu neplyne, že by *významnou tržní sílu* odběratele představovalo již uzavření pro odběratele jednostranně výhodných obchodních podmínek, resp. jejich vynucení na dodavateli. Naopak žalovaný i správní orgán I. stupně se ve svých rozhodnutích velmi detailně zabývaly i výkladem ostatních definičních znaků *významné tržní síly* a jejího zneužití.
70. Byť jsou úvahy správních orgánů z části nesprávné z důvodu použití absolutního konceptu, správní orgány nezaložily posouzení skutkového stavu a závěry o existenci významné tržní síly na straně žalobkyně pouze na skutečnosti, že uzavírala se svými dodavateli pro ni jednostranně výhodné obchodní podmínky. Úvahami obsaženými v bodu 115 napadeného rozhodnutí žalovaný pouze ilustroval, že v případě žalobkyně sjednávání a realizace obchodních ujednání, jež jsou výslovně zakázána v přílohách zákona o významné tržní síle, nasvědčuje tomu, že její dodavatelé k ní byly ve vztahu závislosti. Ani tato okolnost však sama o sobě nezakládá existenci významné tržní síly na straně žalobkyně, kterou je nutno poměřovat zejména demonstrativně uvedenými kritérii uvedenými v § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle, což také správní orgány učinily.
71. Soud proto shrnuje, že samo použití pojmu *významný distribuční kanál* i výklad pojmu *závislost* v souvislosti se schopností odběratele vynutit si na dodavateli jednostranně výhodné podmínky v úvahách správních orgánů o výkladu pojmu *významná tržní síla* nebylo nesprávné a nečiní napadené rozhodnutí nezákonným. Obecně vzato lze i shora uvedený výklad správních orgánů

logický a odpovídá textu i účelu zákona o významné tržní síle. Uvedené úvahy tak mají své místo i v podmínkách relativního konceptu *významné tržní síly*.

72. Soud proto shledal námitky obsažené v žalobě pod bodem III.2. žaloby nedůvodnými.

*Posouzení existence významné tržní síly na straně žalobkyně
(bod III.3. žaloby)*

73. Žalobkyně zopakovala, že ohledně posouzení její *významné tržní síly* postupovaly správní orgány nesprávně prizmatem absolutního konceptu významné tržní síly. Jak však uvedl NSS v rozsudku č. j. 3 As 263/2020-43 (body 46 a 58-61), i přesto lze přinejmenším část tohoto žalobního bodu *vypořádat bez ohledu na správnost či nesprávnost (správními orgány) zvoleného konceptu při výkladu pojmu „významná tržní síla“*.
74. V první řadě žalobkyně zpochybnila, že by měla takové postavení na trhu, na základě něhož by ji bylo možné označit tzv. *gatekeepera*. Žalovaný tímto označením popisuje odběratele, jejichž *tržní podíl je natolik významný, že dodavatelé, kteří s nimi nemají navázan obchodní vztah, ztrácejí přístup na významnou část trhu (v důsledku tedy k významné části zákazníků), čímž je podstatně limitována jejich možnost udat vlastní produkci, a tím i významná část jejich obrátu a zisku*. Obecně vzato má soud za to, že tento pojem zcela přiléhavě popisuje postavení významných odběratelů zemědělských a potravinářských produktů působících zároveň jako prodejci na trhu maloobchodního prodeje. Pomyslně vzato *gatekeeper* drží kontrolu nad „vstupní branou“, jejímž prostřednictvím může dodavatel získat přístup k významné (podstatné) části spotřebitelů, kteří jsou na něj navázáni. Pozice *gatekeepera* je tímto neodlučně spojena s tím, že disponuje, resp. sám představuje *významný distribuční kanál* (viz bod 66 tohoto rozsudku), jehož prostřednictvím mohou dodavatelé alokovat zboží u spotřebitelů. Ochota *gatekeepera* onu bránu otevřít je pro dodavatele zásadní a činí ho ve vztahu k odběrateli zranitelným. Avšak i postavení *gatekeepera* je jen jedním z více relevantních kritérií posouzení existence významné tržní síly. Vedle této okolnosti záleží i na posouzení dalších kritérií demonstrativně uvedených v § 3 odst. 2 zákona o tržní síle, zda je pozice *gatekeepera* s ohledem na situaci na trhu a ve vztahu ke konkrétnímu dodavateli natolik silné, že jsou dodavatelé v jeho důsledku na odběrateli závislí.
75. Nicméně podstatou námitky žalobkyně je argumentace, že na poptávkové straně trhu dodávek zemědělských a potravinářských produktů maloobchodním prodejcům působí více (7-8) subjektů, jejichž podíl na maloobchodním trhu je srovnatelný s žalobkyní, a mohou tedy být rovněž považovány za *gatekeepery*. Dle názoru žalobkyně je taková úvaha absurdní, aniž by však v žalobě konkretizovala, z jakého důvodu.
76. Soud se s názorem žalobkyně neztotožňuje. Postavení odběratele s významnou tržní silou nelze ztotožňovat s monopolním postavením jednoho soutěžitele na trhu. Zákon o významné tržní síle ani jiný právní předpis postavení *gatekeepera* nedefinuje, neboť jde pouze o doktrinální označení. Nicméně lze poukázat na to, že zákon o významné tržní síle nevylučuje, a nelze dovodit ani jeho výkladem, že by na jednom trhu mohlo současně působit více odběratelů s *významnou tržní silou*. Každý z takových odběratelů může disponovat víceméně srovnatelným tržním podílem a může na něj být na vázáno srovnatelné množství spotřebitelů, resp. objemu zboží prodaného spotřebitelům. Pokud může na jednom trhu vedle sebe působit více odběratelů s významnou tržní silou, pak není vyloučeno ani to, aby mělo více z nich postavení *gatekeepera*. Pokud soud opět použije příměr, tak každý z takových odběratelů stráží „vstupní bránu“ od trhu, kam *chodí* spotřebitelé, kteří využívají služeb každého jednotlivého odběratele. I kdyby dodavatel za takové situace změnil odběratele, jehož prostřednictvím bude zboží alokovat, nic to nemění na tom, že *gatekeeper* má možnost svým obchodním jednáním, např. vynucováním jednostranně výhodných podmínek, ovlivnit přístup dodavatele ke spotřebitelům, kteří jsou na něj navázáni. Zároveň je však třeba zdůraznit, že pozice *gatekeepera* sama o sobě ještě neznamená, že odběratel disponuje i *významnou tržní silou*, neboť jde jen o jedno z kritérií, které je třeba zvážit a zohlednit dříve, než bude takový závěr učiněn.

77. Obecně vzato lze aprobovat i argumentaci správních orgánů, podle níž odběratele, který drží tržní podíl na maloobchodním trhu dosahující 10 %, lze označit za *gatekeepera*. Možnost ovlivňovat přístup dodavatele ke spotřebitelům, jejichž nákupy tvoří desetinu objemu trhu, jistě významně posiluje postavení odběratele (nejen vůči jeho dodavatelům). Možnost alokace zboží na takto významné části maloobchodního trhu a snah o udržení této možnosti totiž bude zpravidla velmi silnou motivací k tomu, aby dodavatel přistoupil na obchodní podmínky diktované odběratelem, byť by pro něj byly jednostranně nevýhodné. Zároveň tak představuje tržní podíl dosahující 10 % na maloobchodním trhu silnou indicii nasvědčující tomu, že takový odběratel může mít i významnou tržní sílu vůči dodavatelům. (Soud přitom nevylučuje, že postavení *gatekeepera* může založit i nižší tržní podíl odběratele.)
78. Žalobkyně dále poukázala na závěry analýzy společnosti Incoma GfK, podle níž má mít na maloobchodním trhu prodeje rychloobrátkového zboží podíl pouze 9,3 %, nikoliv přes 10 % jak uvádějí správní orgány. Soud v první řadě uvádí, že žalobkyně nepředložila soudu samotnou analýzu zmíněné společnosti, ale jen článek na internetových stránkách *idnes.cz*, v němž byly její výsledky prezentovány. Je tak zřejmé, že závěry analýzy nemohou být v této formě plně komparovány s údaji statistik ČSÚ, z nichž vycházely správní orgány. Není zejména zřejmé, z jakých údajů uvedená analýza vycházela a na základě jaké metodologie byla zpracována. Soud se proto uvedenou argumentací blíže nezabýval. I kdyby však bylo pravdou, že podíl žalobkyně na maloobchodním trhu činil jen 9,31 %, nic by to neměnilo na tom, že žalobkyně byla v postavení *gatekeepera* i při nepatrně nižším podílu na maloobchodním trhu.
79. I přes shora uvedené však musí soud konstatovat, že správní orgány při hodnocení postavení žalobkyně na relevantním nákupním trhu vycházely nesprávně z údajů, jež se týkají agregovaných údajů prodeje veškerého zboží v maloobchodním prodeji (srov. bod 164 prvostupňového rozhodnutí). Vadná není úvaha správních orgánů o tom, že se podíl žalobkyně na maloobchodním trhu (tedy mezi žalobkyní a spotřebiteli) zrcadlí i v jejím podílu na trhu nákupním (mezi žalobkyní a jejími dodavateli). Nedostatkem je však použití agregovaných údajů zahrnujících prodeje veškerého zboží na maloobchodním trhu. Takový pohled vychází z absolutního pojetí konceptu významné tržní síly a vykresluje postavení žalobkyně vůči všem jejím dodavatelům bez ohledu na sortiment dodávaného zboží. Nic ovšem neříká o tom, jaké je postavení žalobkyně vůči jejím jednotlivým dodavatelům. Z těchto údajů nelze dovodit, že by tržní podíl žalobkyně dosahoval shodné výše ve veškerém sortimentu zboží, jež ve svých prodejnách nabízí. Jinými slovy z agregovaného podílu na maloobchodním prodeji nelze zjistit, jaký podíl má žalobkyně na dílčích trzích relevantních trzích, které zahrnují prodeje pekařských výrobků, ovoce a zeleniny, masa, mraženého zboží atd. Pokud je třeba existenci *významné tržní síly* posoudit relativně ve vztahu ke každému dodavateli, pak je zřejmé, že i skutková zjištění týkající se tržního postavení žalobkyně jako odběratele a o výši jejího tržního podílu musí vycházet z analýzy trhu, na němž odběratel a dodavatel působí. To znamená, že je nejprve učinit úvahu o tom, na jakém relevantním trhu se střetává nabídka a poptávka mezi žalobkyní a každým jednotlivým dodavatelem (z hlediska věcného, místního a časového) a poté je třeba zkoumat tržní podmínky a postavení jednotlivých účastníků na tomto trhu. Nelze totiž vyloučit, že odběratel může mít silné postavení a vysoký tržní podíl na jednom dílčím trhu (např. prodej ovoce a zeleniny), zatímco na jiném (např. prodej masa) bude jeho podíl nesrovnatelně nižší, a tím bude i jeho postavení vůči dodavatelům v takovém segmentu slabší. Analogicky je třeba ve vztahu ke konkrétně vymezenému trhu, na němž působí konkrétní dodavatel odběratel, hodnotit i další aspekty a kritéria *významné tržní síly* (§ 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle). Ve vztahu k jednomu typu zboží tak může mít odběratel postavení *gatekeepera* a na jiném nikoliv. V takovém případě by se také diametrálně odlišovalo hodnocení existence *významné tržní síly*.
80. Vymezením dílčích relevantních trhu se však správní orgány nezabývaly, stejně jako jejich strukturou a postavením žalobkyně a jejích dodavatelů na takových dílčích trzích. Správní orgány nezkoumaly ve vztahu k dílčím trhům tedy z hlediska relativního konceptu *významné tržní síly* ani

další kritéria demonstrativně uvedená v § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle. Za daných okolností tak nezbyvá soudu než přisvědčit žalobkyni v tom, že označení žalobkyně jako *gatekeepera* nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Není úkolem soudu, aby prováděl namísto správních orgánů rozsáhlé dokazování za účelem zjištění, zda žalobkyně byla v postavení *gatekeepera* ve vztahu ke všem svým dodavatelům a zda vůči nim případně disponovala i *významnou tržní silou*. Takovým postupem by soud zcela nahrazoval činnost správních orgánů.

81. Co bylo uvedeno shora v bodu 79 tohoto rozsudku, platí analogicky i pro otázku existence *významné tržní síly*, jejíž nesprávné posouzení namítala žalobkyně rovněž. Z relativní povahy tohoto konceptu logicky plyne, že správní orgány měly zkoumat, zda zjištěné skutkové okolnosti svědčí o tom, že žalobkyně ve vztahu ke každému z jednotlivých dodavatelů disponuje *významnou tržní silou*. Jak již bylo uvedeno, takové posouzení vyžaduje, aby správní orgány hodnotily jednotlivá kritéria, na nichž založí závěr o existenci *významné tržní síly* pouze relativně, tj. ve vztahu mezi žalobkyní a konkrétním dodavatelem. Tímto prizmatem se hodnotí i struktura a podmínky dílčího trhu vždy ve vztahu k segmentu zboží, jež je předmětem dodávek odběrateli, stejně tak se hodnotí i postavení dodavatele a odběratele i další kritéria ovlivňující existenci *významné tržní síly*. V projednávané věci vzaly správní orgány za základ svých úvah výhradně souhrnné údaje týkající se struktury maloobchodního trhu, postavení žalobkyně na něm, jejího tržního podílu atd. Nezkoumaly tyto údaje v relaci mezi žalobkyní a jednotlivými dodavateli a nezabývaly se ani vymezením relevantního dílčího trhu (z hlediska věcného, místního a časového) mezi žalobkyní a jejími dodavateli. Závěr o existenci *významné tržní síly* žalobkyně vůči všem jejím dodavatelům založený pouze na agregovaných údajích o maloobchodním prodeji, aniž by se správní orgány zabývaly situací na dílčích relevantních trzích, tak nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Není úkolem soudu, aby prováděl namísto správních orgánů rozsáhlé dokazování za účelem zjištění, zda žalobkyně disponovala *významnou tržní silou* vůči všem jednotlivým dodavatelům, neboť takovým postupem by zcela nahrazoval činnost správních orgánů, přičemž podklady nezbytné k takové hlubší analýze ani nejsou součástí správního spisu.
82. Ustanovení § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle uvádí kritéria, na jejichž základě má být *významná tržní síla* hodnocena. Pokud je nutné na *významnou tržní sílu* nahlížet v pojetí relativního konceptu, nemohou obstát závěry žalovaného vyslovené v bodech 139 - 184 hodnotící naplnění jednotlivých kritérií pro posuzování významné tržní síly vymezená v § 3 odst. 2 zákona, neboť jednotlivá kritéria budou muset být zhodnocena novým pohledem individuální ekonomické závislosti jednotlivých dodavatelů na odběrateli.
83. Soud tak shrnuje, že shora uvedené námitky uvedené v bodu III. 3. žaloby shledal důvodnými, neboť závěr o *významné tržní síle* žalobkyně a její hodnocení jako *gatekeepera* nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
84. Co se týče dílčí námitky týkající se neurčitosti vyvratitelné domněnky existence významné tržní síly dle § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle, soud se touto otázkou zabýval již v druhém rozsudku (body 64 a 65). Soud na těchto závěrech setrvává, přičemž konstatuje, že ani NSS v rozsudku č. j. 3 As 263/2020-43 soudu nevytkl jejich nesprávnost, či nepřezkoumatelnost.
85. Žalovaný s ohledem na absenci bližšího vymezení pojmu čistý obrat v zákoně o významné tržní síle vyšel z definice obsažené v § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném do 31. 12. 2013, z něhož plyne, že čistý obrat je stanovován za období jednoho roku. Takovému výkladu podle žalovaného vyhovovala i definice obsažená v § 13 a § 22a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně k této námitce neuvádí konkrétní výtky vůči závěrům žalovaného, pouze povšechně namítá jejich nesprávnost a odkazuje na stanovisko ke sdělení výhrad ze dne 23. 3. 2011. Soud proto v obecné rovině uvádí, že se ztotožňuje se závěry žalovaného vyslovenými v bodech 60 a 61 napadeného rozhodnutí o tom, že pro výklad pojmu „čistý obrat“ užitý v § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle je nutno využít ostatní právní předpisy, které interpretaci tohoto pojmu obsahují, např.

žalovaným citovaný zákon o účetnictví či zákon o ochraně hospodářské soutěže. Lze zohlednit rovněž novelizaci samotného zákona o významné tržní síle, který s účinností od 6. 3. 2016 v § 3 odst. 4 již výslovně uvádí, že se obrat posuzuje za poslední ukončené účetní období v délce 12 měsíců.

86. Konečně lze poukázat i na již zmiňovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 30/16, (bod 251) který dospěl k obdobnému výkladu pojmu *čistý obrat* jako žalovaný, byť v kontextu jiného ustanovení zákona o významné tržní síle.
87. Námitku týkající se neaplikovatelnosti vyvratitelné domněnky podle § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle proto soud shledal nedůvodnou.

*Námitka neúplného zjištění skutkového stavu – trvání skutku
(bod III.4. žaloby)*

88. Žalobkyně dále namítá, že skutečnosti významné z hlediska § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle správní orgány nezjišťovaly pro celé období, za něž jí byla uložena pokuta.
89. Obecně lze uvést, že pokud jde o trvajících správní delikty, musí být všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu naplněny po celou dobu trvání správního deliktu. Analogicky to platí i pro dílčí útoky pokračujícího správního deliktu. Žalobkyně tak lze přisvědčit v tom, že správní orgány byly povinny zkoumat a ověřit, zda jednání, v němž spatřovaly správní delikt žalobkyně, naplňovalo znaky skutkové podstaty po celou dobu, za niž byla žalobkyni uložena pokuta. Pokud by totiž např. odběratel s *významnou tržní silou* v průběhu vytýkaného jednání toto postavení ztratil, pak by od takového okamžiku již nebylo možné jej vinit a trestat za spáchání správního deliktu dle § 8 zákona o významné tržní síle. Soud rovněž souhlasí s žalobkyní v tom, že v řízení o správním deliktu nese odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu správní orgán (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).
90. Žalobkyně již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí poukázala na skutečnost, že jí byla uložena pokuta za jednání, k nimž mělo docházet souběžně od 1. 2. 2010 až do 19. 7. 2011. Správní orgány však pro účely zjištění, zda žalobkyně disponuje významnou tržní silou vycházely z podkladů zachycujících v roce 2010, nikoliv však v roce 2011.
91. Žalovaný se touto námitkou zabýval v bodu 184 napadeného rozhodnutí. Konstatoval přitom, že správní orgán I. stupně ověřil, že v roce 2011 nedošlo k žádné signifikantní změně na relevantním trhu, a naopak zjistil, že oproti předchozímu roku žalobkyně obrat za prodej potravinářských výrobků dokonce zvýšila. Soud má za to, že správní orgány (v podmínkách aplikace absolutního konceptu) nepochybily, pokud nezkoumaly detailně podmínky na relevantním trhu v roce 2011. Žalobkyně netvrdila a ani nebylo zjištěno, že by došlo na relevantním trhu k podstatným otřesům, které by podstatně změnilo její tržní postavení a situaci v první polovině roku 2011 oproti roku 2010. Nebyly zjištěny žádné indicie nasvědčující takové změně skutkových okolností. I dle názoru soudu tedy lze mít důvodně za to, že se podmínky nezměnily a nedošlo k podstatné změně skutkového stavu po celou dobu zkoumaného období. Povinnost zkoumat naplnění skutkové podstaty zneužití významné tržní síly nelze vykládat v tom smyslu, že by správní orgány měly povinnost zkoumat naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu pro každý měsíc, týden či dokonce hodinu zkoumaného období. Vždy je třeba vycházet z úvahy, že nedochází-li ke zjevným výkyvům, jsou podmínky na trhu krátkodobě stabilní. Za daných okolností tedy je dostačující, pokud správní orgány ohledně tržní situace vycházeli jen z údajů pro rok 2010. Jinak by tomu samozřejmě, pokud by k jednání docházelo v období několika let, neboť s prodlužující se dobou tento předpoklad stability postupně mizí.
92. Sama skutečnost, že správní orgány detailně zkoumaly situaci na trhu a postavení žalobkyně na něm pouze pro období roku 2010 a nikoliv v první polovině roku 2011, resp. do 19. 7. 2011, sama o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.

93. Žalobní bod proto není důvodný.
94. Soud však musí v této souvislosti znovu poznamenat, že skutkové a právní závěry, na nichž správní orgány založily závěr o existenci *významné tržní síly* žalobkyně ve svém souhrnu nemohou obstát s ohledem na to, že správní orgány nesprávně vycházely z objektivního pojetí konceptu *významné tržní síly*.

*Vymezení relevantního trhu a narušení hospodářské soutěže
(bod III.5. žaloby)*

95. Otázky stanovení relevantního trhu se již soud dotkl v bodu 79 a 81 tohoto rozsudku. Jak plyne z prvostupňového rozhodnutí, jehož závěry žalovaný potvrdil, správní orgány stanovily relevantní trh jako *souborný trh nákupu potravinářského zboží určeného pro maloobchodní prodej v České republice (zahrnující jednotlivé sub-trhy, např. trh mraženého zboží či trh mléčných výrobků)*. Jak je však patrné z předchozích úvah soudu, takové vymezení je nesprávné.
96. Uplatní-li se relativní koncept *významné tržní síly* je třeba její existenci hodnotit vždy ve vztahu mezi konkrétním dodavatelem o odběratelem. Jejich vztah je tedy třeba zkoumat vždy na přesně vymezeném relevantním trhu z hlediska místního, věcného a časového. Pouze tak lze dospět ke správnému poznání situace na trhu, jež předurčuje postavení odběratele a dodavatele. Správné vymezení relevantního trhu je primárním předpokladem pro řádné hodnocení kritérií rozhodných pro posouzení existence *významné tržní síly* demonstrativně stanovená v § 3 odst. 2 zákona o významné tržní síle. Hlavní význam přitom hraje řádné stanovení věcného trhu, jako „místa“ střetu nabídky a poptávky mezi odběratelem a jeho dodavatelem. Vymezení věcného trhu by proto mělo odpovídat na otázku, jaké zboží (typ zboží) je mezi odběratelem a dodavatelem obchodováno, resp. nabízeno. Pokud je třeba existenci *významné tržní síly* posoudit relativně ve vztahu ke každému dodavateli, pak i skutková zjištění týkající se tržního postavení odběratele a o výši jejího tržního podílu musí vycházet z analýzy trhu, na němž odběratel a dodavatel působí. Nejprve je nutné učinit úvahu o tom, jakého zboží se týká nabídka a poptávka mezi odběratelem a každým jednotlivým dodavatelem a až poté lze zkoumat situaci na těchto trzích. Zahrnutím všech položek do jednoho souborného trhu jsou rozdíly mezi jednotlivými dodavateli setřeny. Pokud jsou totiž do trhu zahrnuty i položky, jež nejsou mezi konkrétním dodavatelem a odběratelem obchodovány (nabízeny), mohlo takto širokým vymezením trhu dojít k podstatnému zkreslení okolností, jež jsou podstatné pro posouzení situace na trhu, jehož se obě strany obchodního vztahu účastní. Nemůže tak obstát extenzivní souborné vymezení věcné trhu zahrnující veškeré zboží poptávané odběratelem.
97. Není úkolem soudu, aby na tomto místě vymezil, jakým způsobem a v jakém rozsahu je třeba relevantní trh/y mezi žalobkyní a konkrétními dodavateli vymezit. K takovému hodnocení ostatně nejsou ve správním spise ani založeny podklady. Je však zjevné, že vymezení provedené správním orgánem I. stupně, podle něhož jde o *souborný trh nákupu potravinářského zboží určeného pro maloobchodní prodej v České republice*, je příliš široké.
98. Tato dílčí námitka je důvodná.
99. Žalobkyně brojila rovněž proti závěrům žalovaného o tom, že jejím jednáním došlo k podstatnému narušení hospodářské soutěže. Žalovaný (zejm. bod 193 napadeného rozhodnutí), stejně jako správní orgán I. stupně (zejm. body 232 a 260), založil závěr o podstatném porušení hospodářské soutěže na argumentaci obsažené v bodech 193 a násl. napadeného rozhodnutí. U obou jednání, jež jsou žalobkyni vytýkána, žalovaný konstatoval, že k podstatnému narušení hospodářské soutěže došlo z důvodu, že (1.) šlo o jednání soustavné z časového hlediska, (2.) bylo aplikováno vůči velké části dodavatelů a (3.) závažnost narušení hospodářské soutěže byla zesílena tím, že žalobkyně patří mezi tři největší účastníky maloobchodního trhu prodeje potravinářského zboží.

100. Podle § 4 věty druhé zákona o významné tržní síle je zneužitím významné tržní síly „zejména **soustavné** [jednání], jehož cílem je nebo výsledkem je **podstatné narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu**.” Z uvedeného je tedy zřejmé, že jednání představující zneužití významné tržní síly naplňovat dva znaky, a to (1.) **soustavnost** a (2.) jeho cílem nebo výsledkem je **podstatné (tj. nikoliv bagatelní, zanedbatelné) narušení hospodářské soutěže**. Jde o dva samostatné definiční znaky, které se navzájem nepodmiňují a nelze je ani navzájem směřovat. Soud se ztotožňuje s výkladem (bod 211 prvostupňového rozhodnutí), podle něhož o soustavné jednání jde, pokud se jednání odehrává delší dobu či opakovaně anebo k němu dochází ve více případech či vůči více osobám (dodavatelům). Sama skutečnost, že k jednání dochází soustavně však ještě neodůvodňuje závěr, že jeho *výsledkem nebo cílem je podstatné narušení hospodářské soutěže*. A právě na takové úvaze se zakládá argumentace správních orgánů, při hodnocení protiprávnosti jednání žalobkyně. Byť správní orgán I. stupně učinil součástí své argumentace hodnocení dopadu části jednání žalobkyně na hospodářskou soutěž ve vertikálním vztahu mezi žalobkyní a jejími dodavateli (body 223 – 231 prvostupňového rozhodnutí), ve výsledku shledal, že k podstatnému narušení hospodářské soutěže nedošlo. Uchýlil se proto k výkladu, který později aproboval i žalovaný, podle něhož závěr o podstatném narušení hospodářské soutěže odůvodňuje již délka jednání žalobkyně a jeho aplikace vůči převážné většině dodavatelů žalobkyně. Tyto znaky však charakterizují již *soustavnost jednání*, a logicky tak nemohou být použity v rámci úvah o závažnosti porušení hospodářské soutěže, neboť by se tím znak *podstatného narušení hospodářské soutěže* stal obsoletním. Soud dává žalobkyni za pravdu, že tímto způsobem správní orgány popřely zákonem stanovený znak skutkové podstaty *zneužití významné tržní síly*, neboť *de facto* zkoumaly jen soustavnost jednání žalobkyně, a nikterak neodůvodnily naplnění druhého znaku, kterým je *podstatné narušení hospodářské soutěže*.
101. Tato dílčí námitka je důvodná.
102. K námitce týkající se údajně nesprávného posouzení subjektivní stránky soud uvádí, že odpovědnost za vytýkaný správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní. Z judikatury NSS plyne, že subjektivní stránka není obligatorním znakem skutkových podstat správních deliktů právnických osob (srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-52). K vyvození odpovědnosti právnické osoby za správní delikt tedy postačuje samotné porušení právní povinnosti uložené právnické osobě (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2015, č. j. 1 As 159/2015-27, a ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001-34). Nepřihlíží se k okolnostem subjektivní povahy, vyžadováno je pouze to, aby zde existovalo určité protiprávní jednání, jeho negativní následek a příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem (rozsudek NSS ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 As 17/2009-61). Námitka tak není důvodná.

Lhůty splatnosti
(bod III.6. žaloby)

103. Žalobkyně nesouhlasila s posouzením žalovaného, že lhůty splatnosti se ve smluvních vztazích žalobkyně odchylovaly od lhůt stanovených zákonem bez objektivní příčiny. Soud se touto otázkou zabýval již v druhém rozsudku (body 71 až 78). Soud na těchto závěrech setrvává, přičemž konstatuje, že ani NSS v rozsudku č. j. 3 As 263/2020-43 soudu nevytkl jejich nesprávnost či nepřezkoumatelnost.
104. Vytýkané jednání žalobkyně obsažené v části I. A výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podřadily správní orgány pod 6. odrážku, bod 1, přílohy č. 5 ve spojení s § 4 písm. e) zákona o významné tržní síle.
105. Z § 4 písm. e) zákona o významné tržní síle plyne, že *zneužitím významné tržní síly vůči dodavatelům je zakázáno*. *Zneužitím významné tržní síly je zejména soustavné uplatňování praktik zakázaných v dodavatelsko-odběratelských vztazích uvedené v příloze č. 5 tohoto zákona*.

106. Podle 6. odrážky, bodu 1, přílohy č. 5 k zákonu o významné tržní síle *každý odběratel nese odpovědnost a musí nabravit škodu způsobenou tím, že vystaví dodavatele podmínkám úhrady, které nerespektují horní hranici stanovenou tímto zákonem nebo které jsou zjevně zneužívající vzhledem na správnou praxi a obchodní zvyky, a které se odchyľují, bez objektivní příčiny a na úkor věřitele, od lhůty uvedené v tomto zákoně. Za zvlášť zneužívající se považuje to, pokud dlužník žádá věřitele, aby změnil (posunul) datum vydání faktury nebo vydal, z důvodu formálních nedostatků, fakturu novou s odlišnou lhůtou splatnosti.*
107. Předmětnou námitkou se žalovaný zabýval v bodech 210 – 217 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že za objektivní příčinu ve smyslu 6. odrážky, bodu 1, přílohy č. 5 k zákonu o významné tržní síle, která by vedla ke zproštění odpovědnosti žalobkyně, nelze považovat jinou poskytnutou výhodu obsaženou v uzavřené smlouvě mezi odběratelem a dodavatelem, např. cenu.
108. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že za objektivní příčinu ve smyslu cit. ustanovení nelze považovat jiné smluvní ujednání vtělené do smlouvy mezi odběratelem a dodavatelem, jak míní žalobkyně. Jak správně podotkl žalovaný, již samotné vtělení smluvní podmínky s platební lhůtou delší, než připouští zákon, vede k porušení zákona o významné tržní síle a odpovídá zakázaným obchodním podmínkám dle přílohy 2 zákona. Systematickým výkladem tak lze dovodit, že je-li jednání (sjednávání delších lhůt splatnosti) zákonem zakázáno, nelze aprobovat ani to, aby takové jednání bylo vykompenzováno stanovením v jiném směru výhodnějších podmínek pro dodavatele (např. nižší cenou). Pojem „*bez objektivní příčiny*“ zmiňovaný v 6. odrážce, bodu 1, přílohy č. 5 k zákonu o významné tržní síle tak skutečně mívá na příčiny na vůli odběratele nezávislé, stojící mimo jeho dispozici. Příléhavé jsou rovněž úvahy žalovaného vyslovené v bodě 217 napadeného rozhodnutí, že žalobkyně existenci žádných okolností na její vůli nezávislých, které by odůvodňovaly pozdní úhrady faktur, netvrdila. Nelze proto z těchto důvodů shledat naplnění podmínek pro její liberaci.
109. Námitka tedy není důvodná.

*Soulad zákona o významné tržní síle s ústavním pořádkem
(bod III.7. žaloby)*

110. Žalobkyně namítá protiústavnost zákona o významné tržní síle ze třech důvodů, a to kvůli (1.) užívání neurčitých právních pojmů, (2.) nepřiměřenému zásahu do smluvní svobody a práva na podnikání a (3.) diskriminačnímu charakteru zákona. Rovněž touto námitkou se soud zabýval v druhém rozsudku (body 58 a 59), přičemž ani NSS nevytkl soudu nesprávnost či nepřezkoumatelnost závěrů.
111. Již v prvním rozsudku soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a ani NSS v rozsudku č. j. 3 As 88/2016-40 takový postup nezvolil. Ústavní soud se přezkumem ústavnosti zákona o významné tržní síle zabýval v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/16. Neshledal přitom neústavní neurčitost pojmu zneužití významné tržní síly vymezeného v § 4 odst. 1 ve spojení s § 3 zákona o významné tržní síle (bod 73 nálezu), ani další ustanovení tohoto zákona (např. bod 177 a násl.).
112. Žalobkyně konkrétně namítá neurčitost ustanovení, která jsou součástí příloh č. 1 přílohy k zákonu o významné tržní síle. Tato ustanovení nicméně nebyla v projednávané věci aplikována, a proto soud nerozumí tomu, jakým způsobem by jejich údajná neurčitost mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o znění bodů 5 a 6 přílohy č. 2 k zákonu o významné tržní síle, je třeba uvést, že ani žalobkyně nezpochybňuje jejich jazykový, systematický a logický výklad, podle něhož lhůta splatnosti nesmí být ujednána mezi dodavatelem a odběratelem delší než 30 dnů. Právě takové jednání bylo v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí žalobkyni vytknuto. Údajná neurčitost a protiústavnost se (ani dle žalobkyně) uvedených ustanovení zjevně netýká a nemůže být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud proto neshledal důvod předkládat věc Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti daných ustanovení.

113. Lze dodat, že soud se již shora (body 82 až 84) zabýval neurčitostí vyvratitelné domněnky existence významné tržní síly dle § 3 odst. 3 zákona o významné tržní síle, přičemž ani tuto argumentaci neshledal důvodnou.
114. Pokud jde o namítaný nepřiměřený zásah do ústavně zaručených práv žalobkyně a diskriminační charakter zákona o významné tržní síle, zabýval se těmito otázkami rozsáhle Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 30/16 (zejm. body 100 až 120 a 134 až 166), přičemž shledal právní úpravu souladnou s ústavním pořádkem (s výjimkou části ustanovení § 3a zákona o významné tržní síle ve znění, které se ale na danou věc neaplikuje). Soud na závěry Ústavního soudu odkazuje a pro lepší srozumitelnost vypořádání tohoto žalobního bodu dodává, že se s nimi i plně ztotožňuje.
115. Námitka protiústavnosti zákona o významné tržní síle není důvodná.

*Rozpor zákona o významné tržní síle s unijním právem
(bod III.8. žaloby)*

116. Žalobkyně namítala rozpor s unijním právem, který spatřovala ve dvou rovinách. Za první, v nepřímé diskriminaci zahraničních obchodních řetězců, za druhé v porušení tzv. konvergenční doložky obsažené v čl. 3 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 (dále též „nařízení č. 1/2003“). Rovněž touto námitkou se soud zabýval v druhém rozsudku (body 79 až 86), přičemž ani v tomto případě NSS nevytkl soudu nesprávnost či nepřezkoumatelnost závěrů.
117. Ohledně prvního okruhu námitek, dle něhož žalobkyně mířila na porušení zásady rovnosti a nepřímou diskriminaci velkých obchodních řetězců, které mají zahraniční vlastníky, soud odkazuje na nálezný sp. zn. Pl. ÚS 30/16, v němž se Ústavní soud v části XI./h předmětnou problematikou zabýval. Dospěl k závěru, že obrátivé kritérium dle § 3 odst. 4 zákona o významné tržní síle (5 mld. Kč) nevede k nepřímé diskriminaci odběratelů s významnou tržní silou a není ani v rozporu se svobodou usazování podle čl. 49 a 54 Smlouvy o fungování Evropské unie, jakož ani s ní spojeným volným pohybem kapitálu dle čl. 63 Smlouvy o fungování Evropské unie. V bodě 166 nálezu Ústavní soud uzavřel, že zákonné vymezení zákazu zneužití významné tržní síly podle § 4 ve spojení s § 3 zákona o významné tržní síle, a v jeho rámci zejména pak obrátivé kritérium podle § 3 odst. 4 tohoto zákona, není v rozporu se základním právem podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny ve spojení se zásadou rovnosti podle čl. 1 Listiny a zákazem diskriminace podle čl. 3 odst. 1 Listiny. Vycházel přitom mj. z rozsudků Soudního dvora Evropské unie ve věci C-323/18 *Tesco-Global Áruházak* nebo ve věci C-75/18 *Vodafone Magyarország*, resp. z cílů směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/633 ze dne 17. 4. 2019 o nekalých obchodních praktikách mezi podniky v zemědělském a potravinovém řetězci (dále též „směrnice č. 2019/633“).
118. Argumentace žalobkyně o porušení čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie tak není důvodná.
119. Dále soud hodnotil namítané porušení tzv. konvergenční doložky obsažené v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Podle tohoto ustanovení platí, že *použití vnitrostátních právních předpisů o hospodářské soutěži nesmí vést k zákazu dohod, rozhodnutí sdružení podniků nebo jednání ve vzájemné shodě, které mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy, ale které neomezuji hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 81 odst. 1 Smlouvy, nebo které splňují podmínky čl. 81 odst. 3 Smlouvy, nebo na které se vztahuje nařízení o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy. Toto nařízení nebrání členským státům přijmout a uplatňovat na svém území **přísnější vnitrostátní právní předpisy, které zakazují nebo postihují jednostranná jednání podniků.***
120. Soud souhlasí se žalovaným, že z druhé věty předmětného ustanovení vyplývá, že není zakázána vnitrostátní úprava, která směřuje k zákazu chování, které je zneužívající vůči hospodářsky závislým podnikům (viz i bod 8 preambule Nařízení). Zákaz zneužití významné tržní síly pak i podle soudu představuje jednostranné jednání, na něž se konvergenční doložka nevztahuje. Přestože jsou vytykána ujednání součástí dvoustranných smluv odběratele s dodavateli, je nutno

na ně nahlížet jako na důsledek jednostranného jednání, v němž si silnější smluvní strana vynucuje na slabší protistraně podmínky, které pouze odběrateli přinášejí neoprávněné výhody. Nejedná se o dohody uzavřené na základě „svobodné“ vůle, ale spíše o jednostranné vnucení podmínek slabší straně smluvního vztahu. Ve shodě se žalovaným je soud přesvědčen, že se nejedná o dohody ve smyslu čl. 101 (dříve čl. 81) Smlouvy o fungování Evropské unie. V podrobnostech soud odkazuje na body 230 – 244 napadeného rozhodnutí, s nimiž se ztotožnil.

121. O správnosti výkladu žalovaného svědčí rovněž přijetí směrnice č. 2019/633, v jejíž preambuli je zmíněno, že „*k výrazné nerovnováze ve vyjednávací síle mezi dodavateli a kupujícími zemědělských produktů a potravinářských výrobků. Tato nerovnováha může vést k nekalým obchodním praktikám, pokud se větší a silnější obchodní partneri snaží prosadit některé praktiky nebo smluvní ujednání, které jsou ve vztahu k určitému prodeji v jejich prospěch. Takovéto praktiky se například mohou výrazně odchylovat od zásad poctivého obchodního styku, být v rozporu s dobrou vírou a poctivým jednáním a být jednostranně vnuceny jedním obchodním partnerem druhému, mohou prosazovat neodůvodněný a nepřiměřený přenos hospodářského rizika z jednoho obchodního partnera na druhého nebo mohou vytvářet výraznou nerovnováhu mezi právy a povinnostmi jednoho obchodního partnera. Některé praktiky mohou být zjevně nekalé, a to i v případě, že se na nich obě strany dohodnou*“ (viz bod 1 preambule). Je tak zřejmé, že právo EU výslovně připouští vnitrostátní úpravu zabraňující zneužití významné tržní síly. Nelze proto tvrdit, že by zákon o významné tržní síle porušoval tzv. konvergenční doložku.
122. S ohledem na výše uvedené soud nedospěl k závěru, že by bylo nutné ve věci položit předběžnou otázku dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, jak požadovala žalobkyně. Pokud jde o namítané porušení čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie, zde soud ve shodě s Ústavním soudem má za to, že jde o otázku vyjasněnou rozsudky Soudního dvora citovanými v bodě 117 výše (tzv. *acte éclairé*, viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 6. 10. 1982, C-283/81, *CILFIT v. Ministry of Health*). Oproti tomu nedůvodnost námitky porušení tzv. konvergenční doložky je bez jakýchkoliv pochybností zřejmá z právních aktů Evropské unie; jedná se tak o tzv. *acte clair*.
123. Námitka rozporu zákona o významné tržní síle s unijním právem tedy není důvodná.

*Nezohlednění žalobkyní navržených závazků
(bod III.9. žaloby)*

124. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nebyl oprávněn odmítnout navržené závazky ve prospěch obnovení hospodářské soutěže. V této části žaloby pouze odkázala na obsah podaného rozkladu, který směřoval proti prvostupňovému rozhodnutí, a uvedla, že pokud žalovaný odmítl její argumentaci, založil tím nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vůči závěrům, kterými žalovaný odůvodnil nevyhovění této námitce se však žalobkyně nikterak nevymezila. Soud tedy obecně uvádí, že neshledal v postupu správních orgánů pochybení a ztotožňuje se se závěry žalovaného (body 218 až 229 napadeného rozhodnutí), na něž odkazuje.
125. Podle § 6 zákona o významné tržní síle, *zjistí-li Úřad v řízení z moci úřední, že došlo ke zneužití významné tržní síly, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede a tímto rozhodnutím takové jednání do budoucna zakáže* (odstavec 1). *Namísto rozhodnutí podle odstavce 1 Úřad rozhodne o zastavení řízení za podmínky, že účastníci řízení Úřadu společně navrhli závazky ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže, které jsou dostatečné pro ochranu hospodářské soutěže a jejichž splněním se odstraní závadný stav, a že zneužití tržní síly nemělo za následek podstatné narušení hospodářské soutěže. V takovém rozhodnutí může Úřad rovněž stanovit podmínky a povinnosti nutné k zajištění splnění těchto závazků. Jestliže Úřad neshledá navržené závazky dostatečnými, důvody písemně sdělí účastníkům a pokračuje v řízení* (odstavec 2). *Závazky podle odstavce 2 mohou účastníci řízení písemně navrhnout Úřadu nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy jim Úřad doručil písemné vyrozumění, v němž Úřad sdělí základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich, obsažené ve spise (dále jen „sdělení výhrad“); k pozdějším návrhům přiblíďne Úřad jen v případech hodných zvláštního zřetele. Účastníci řízení jsou svým návrhem vázáni vůči Úřadu i mezi sebou navzájem, popřípadě vůči*

třetím osobám, a od podání návrhu do rozhodnutí Úřadu podle odstavce 2 nesmějí postupovat způsobem, který je předmětem výhrad Úřadu (odstavec 3).

126. Soud souhlasí se žalovaným, že dle § 6 odst. 2 zákona o významné tržní síle je povinností správního orgánu I. stupně zvážit, zda navrhované závazky přijme. Předpokladem pro přijetí návrhu závazků je kumulativní splnění třech podmínek: a) návrh závazků byl Úřadu doručen ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení sdělení výhrad, b) přijetím závazků se odstraní závadný stav a c) zneužití významné tržní síly nemělo za následek podstatné narušení hospodářské soutěže.
127. Jak vyplývá mj. z rekapitulace průběhu správního řízení obsažené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (body 23 až 25) žalobkyně navrhla závazky ve prospěch obnovení účinné hospodářské soutěže poprvé podáním ze dne 14. 12. 2012. Učinila tak až poté, co předseda žalovaného zrušil první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 7. 2011 a ten jí následně zaslal dodatek ke sdělení výhrad ze dne 30. 10. 2012. Ačkoliv žalobkyně tento závěr zpochybňuje, podstata právního jednání, v němž správní orgány spatřovaly *zneužití významné tržní síly*, a jeho předběžná právní kvalifikace byly žalobkyni sděleny již v prvotní fázi správního řízení před zrušením prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V oznámení o zahájení řízení ze dne 25. 5. 2010 doplněném později oznámením o rozšíření předmětu správního řízení ze dne 2. 11. 2010, a především ve sdělení výhrad ze dne 21. 2. 2011 je zcela jednoznačně obsažen popis jednání, v němž byl spatřován správní delikt (obchodní ujednání o lhůtě splatnosti finančních závazků, o dodatečném skontu 0,5 % z předčasně uhrazené faktury, povinnost hradit poplatek ve výši 4 % z postoupené pohledávky a uplatňování těchto ustanovení), i předběžná právní kvalifikace těchto jednání.
128. Lze připustit, že v uvedených písemnostech nebyla právní kvalifikace jednání žalobkyně zcela precizní. Ostatně účelem sdělení výhrad ani není, aby účastníkovi řízení byla oznámeno definitivní skutkové a posouzení věci. Mělo by zahrnovat pouze *základní* skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na *hlavní důkazy* o nich, obsažené ve spise (§ 6 odst. 3 zákona o významné tržní síle). Není proto vyloučeno, že v dalším průběhu dospěje správní orgán k dílčí změně náhledu na skutkové a právní posouzení věci. Tak se stalo i v dané věci, kdy některé dílčí nedostatky ve skutkovém právním posouzení věci ve výsledku vedly ke zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není však pochyb o tom, že žalobkyně měla již v této prvotní fázi řízení po prvním sdělení výhrad dostatek nezbytných informací k tomu, aby v případě, že by sama uznala takový postup za pro sebe vhodný a přijatelný, navrhla závazky ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o významné tržní síle. K tomuto kroku však žalobkyně přistoupila až poté, co jí správní orgán I. stupně doručil dodatek ke sdělení výhrad ze dne 30. 10. 2012. Je pravdou, že tento dodatek obsahuje odlišné právní hodnocení jednání žalobkyně oproti původnímu sdělení výhrad ze dne 21. 2. 2011, a to v důsledku právního názoru, kterým zavázal předseda žalovaného správní orgán I. stupně. Jak však již bylo uvedeno, na skutkové podstatě vytýkaného jednání a na hodnocení tohoto jednání jako nezákonného se nic zásadního nezměnilo.
129. Jak uvedl soud již v druhém rozsudku, značný časový odstup pro navržení závazků může být chápán jako hledisko pro odmítnutí navrhovaných závazků z důvodu nedostatečnosti takového návrhu pro obnovení účinné hospodářské soutěže. Je zřejmé, že je-li návrh závazků učiněn v krátkém časovém sledu po zahájení řízení o správním deliktu, bude zájem na rychlém obnovení soutěže naléhavější než v případě, že správní řízení trvá již několik let, bylo v něm vydáno rozhodnutí, jímž byl pachatel shledán vinným ze spáchání správního deliktu, a přestože takové rozhodnutí bylo v rozkladovém řízení zrušeno, lze v brzké době očekávat vydání nového (taktéž odsuzujícího) rozhodnutí.
130. Správní orgán I. stupně ve sdělení ze dne 11. 1. 2013 neshledal navržené závazky dostatečnými pro obnovení účinné hospodářské soutěže. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně i žalovaného, že zejména s ohledem na značnou časovou prodlevu mezi zahájením

správního řízení a návrhem závazků, která přesáhla dva a půl roku, nebyly splněny podmínky pro jejich přijetí. Za dané situace souhlasí soud s názorem, že s takovým časovým odstupem od zahájení řízení již návrh závazků zjevně nemohl být způsobilý zajistit dostatečnou ochranu hospodářské soutěže a odstranit závadný stav. To platí tím spíše, že k vytykánému jednání došlo v období do 19. 7. 2011 (den vydání prvního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a první návrh závazků byl podán až v polovině prosince 2012. Možnost, že by navržené závazky zpětně zajistily nápravu závadného stavu, tak již byla mizivá. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že žalobkyně sama v mezidobí od prvního sdělení výhrad do navržení závazků pokračovala v částečném uplatňování vytykáného jednání a v plném rozsahu tuto praxi neopustila.

131. V případě, že je návrh závazků podán s odstupem více let od zahájení správního řízení a sdělení výhrad obsahujících podstatu vytykáného jednání, navíc zakládá úvahu i o tom, zda nebyl návrh podán účelově. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že žalobkyně již v prvním sdělení výhrad ze dne 21. 2. 2011 byla seznámena s podstatou a škodlivostí vytykáného jednání. Pokud podala návrh závazků až poté, co bylo původní prvostupňové rozhodnutí ze dne 19. 7. 2011 zrušeno a žalobkyni byla sdělena změněná kvalifikace jednání, jehož podstata byla shodná, posoudil žalovaný návrh závazků oprávněně jako účelový (bod 229 napadeného rozhodnutí). Tento závěr posiluje i skutečnost, že žalobkyně sice navrhla závazky, zároveň však nadále rozporovala závěry správních orgánů. Za těchto okolností lze souhlasit s tím, že převážil zájem na pokračování řízení, v němž by se správní orgány řádně vypořádaly s námitkami a návrhy žalobkyně.
132. Žalobní bod není důvodný.
133. Zcela nad rámec nezbytného odůvodnění však soud poznamenává, že s ohledem na změnu náhledu na posuzování konceptu *významné tržní síly* bude v dalším řízení nezbytné jednání žalobkyně nově skutkově vymezit a překvalifikovat z hlediska právního posouzení. V takovém případě může teoreticky následovat i nový návrh závazků, jehož oprávněnost bude nutné posoudit s ohledem na jejich obsah a konkrétní okolnosti.

*Výše uložené pokuty
(bod III.10. žaloby)*

134. Žalobkyně v této části žaloby brojí proti úvahám, jimiž správní orgán I. stupně a žalovaný odůvodnili výši uložené pokuty. Má za to, že žalovaný pochybil, pokud neshledal důvodnými námitky uvedené v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. I v tomto žalobním bodě však žalobkyně pouze odkázala na obsah podaného rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by se jakkoliv vymezila proti závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí. Soud proto odpoví na vznesené námitky se stejnou mírou obecnosti.
135. Podle § 8 odst. 2 zákona o významné tržní síle se *za správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), c) uloží pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období a za správní delikt podle odstavce 1 písm. d) pokuta do 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období.*
136. Podle § 9 odst. 2 zákona o významné tržní síle se *při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*
137. Ukládání pokut za správní delikty se děje zpravidla ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správní diskrece soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil. Není však v pravomoci

správním soudu, aby vstoupil do role správním orgánu, položil namísto správním uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh stěžovatele, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS).

138. Správní orgán I. stupně podrobně odůvodnil způsob výpočtu a výslednou výši pokuty, jež byla žalobkyni uložena v bodech 275 až 304 prvostupňového rozhodnutí. Způsob stanovení výše pokuty se zakládá na komplexním posouzení závažnosti jednání žalobkyně, jeho následků, délky jeho trvání a dalších (přítěžujících i polehčujících) okolností dané věci. Správní orgán I. stupně přitom vycházel přiměřeně z metodiky žalovaného, jež se týká stanovování pokut podle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů.
139. Návrhem závazků a důvodností jejich nepřijetí se soud zabýval již v předchozí části rozsudku (body 127 až 131 tohoto rozsudku), přičemž dospěl k závěru, že důvody k jejich přijetí nebyly naplněny. Správní orgány nepochybily, pokud tuto okolnost nezohlednily, neboť ani případné splnění závazků v okamžiku jeho podání již nebylo způsobitelné odstranit závadný stav.
140. Namítala-li žalobkyně, že jí žalovaný sdělil základní skutkové okolnosti a právní hodnocení až v dodatku ke sdělení výhrad ze dne 30. 10. 2012, nelze s ní souhlasit. Základní skutkové okolnosti vytýkaného jednání, v němž byl spatřován správní delikt (smluvní ustanovení o lhůtě splatnosti finančních závazků, o dodatečném skontu 0,5 % z předčasně uhrazené faktury, povinnost hradit poplatky ve výši 4 % z postoupené pohledávky a uplatňování těchto ustanovení), i předběžná právní kvalifikace těchto jednání byla žalobkyni sdělena nejpozději ve sdělení výhrad ze dne 21. 2. 2011. Žalovaný navíc správně poukazuje i na obsah stanoviska ze dne 3. 8. 2010, z něhož plyne, že jednání vytýkané žalovanému bude považováno za protizákonné. Námitka, že si žalobkyně nemohla být vědoma možné protizákonnosti svého jednání tak nemůže obstát. Soud v této souvislosti odkazuje na body 253 až 256 napadeného rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje.
141. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány nezohlednily, že se k datu vydání prvostupňového rozhodnutí již nedopouštěla vytýkaného jednání. K tomu soud uvádí pouze to, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí tj. 24. 4. 2013 bylo již jednání bezesporu ukončeno, neboť trvalo nejdéle do 19. 7. 2011, kdy bylo vydáno první rozhodnutí správním orgánu I. stupně. Doba vytýkaného jednání bylo zohledněna již v rámci tzv. koeficientu délky porušení zákona podle použité metodiky. Této okolnosti se žalovaný věnoval v bodu 257 napadeného rozhodnutí a soud se s jeho úvahou ztotožňuje.
142. Žalobkyně závěrem stručně uvedla, že již v průběhu prvostupňového řízení projevila snahu uvést své jednání do souladu se zákonem tím, že provedla vlastní vyhodnocení dodavatelů. Správní orgán prvního stupně (body 188 až 198 prvostupňového rozhodnutí) i žalovaný (body 179 až 181) se podrobně věnovaly vyhodnocení dotazníků, na jejichž základě žalobkyně prováděla vlastní hodnocení dodavatelů. Zmíněné dotazníky obsahují především prohlášení dodavatelů žalobkyně o tom, zda jsou na ní závislí či nezávislí a údaje o jejich obratech. Správní orgány dospěly k řádně a logicky odůvodněnému závěru, že s ohledem na formulaci těchto dotazníků, upřednostnění subjektivních kritérií před objektivními kritérii, aniž by se v dotaznících specifikovalo, jakým způsobem si mají dodavatelé otázku vyložit, nebo jaké faktory mají při odpovědi zvážit, i způsob vyhodnocení dotazníků, činí vyhodnocení závislosti, k němuž dospěla žalobkyně, nespolehlivým a irelevantním. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Ze stejného důvodu nelze přihlídnout k dotazníkovému vyhodnocení závislosti dodavatelů jako k polehčující okolnosti, která by svědčila o upřímné snaze žalobkyně vyvarovat se protizákonného jednání. Správní orgány nepochybily, pokud ani k této okolnosti nepřihlédly v rámci úvah o stanovení výše pokuty.

143. Soud dospěl k závěru, že důvody vytýkané žalobkyní samy o sobě nečiní výši uložené pokuty zjevně nepřiměřenou a nezákonnou. Námitka není důvodná.
144. Soud nicméně dodává, že i přes nedůvodnost žalobkyní uplatněných námitek nemůže ani výrok prvostupňového rozhodnutí o uložení pokuty obstát z důvodu, že celé napadené rozhodnutí je zatížené nezákonností plynoucí primárně z nesprávného výkladu pojmu *významná tržní síla* (viz výše).

*Vady správního řízení
(bod IV.1., 2. a 3. žaloby)*

145. Závěrem žalobkyně uplatnila stručnou argumentaci ohledně tří namítaných vad řízení, přičemž v podrobnostech odkázala na podaný rozklad. Soud proto rovněž ve stručnosti uvádí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS), že zmiňované vady v postupu žalovaného neshledal.
146. Co se týče obecného tvrzení žalobkyně, že byla postižena za jednání, které nebylo uvedeno ve sdělení výhrad, soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného obsaženého v bodech 245 – 247 napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobkyně v podané žalobě ani nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze uvádí, že setrvává na své argumentaci uplatněné ve správním řízení. Soud proto ve stručnosti shrnuje, že se ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobkyni s ohledem na obsah sdělení výhrad muselo být zřejmé, jaké jednání je jí žalovaným vytýkáno jako porušující zákon o významné tržní síle. O tom, že žalobkyně celou šíří vytýkaného jednání pochopila, svědčí i její stanovisko ke sdělení výhrad ze dne 23. 3. 2011, v němž argumentovala i k otázce sjednávání a inkasování poplatku za postoupení pohledávky. Jak přiléhavě uváděl žalovaný, je zřejmé, že kvalifikaci vytýkaného jednání správně pochopila.
147. Stejně tak soud neshledal důvodnými úvahy žalobkyně, že ve sdělení výhrad ani v dodatku k nim nebyly označeny hlavní důkazy dle § 6 odst. 3 zákona o zneužití významné tržní síly. Souhlasí se žalovaným, že ve sdělení výhrad mají být podle § 6 odst. 3 zákona obsaženy toliko odkazy na *hlavní důkazy*. Není tedy nutné, aby zde byly detailně specifikovány veškeré důkazy. S ohledem na obecnost žalobní námítky soud v podrobnostech odkazuje na body 248 – 249 napadeného rozhodnutí a závěry zde uvedené, s nimž se ztotožňuje.
148. Ze správního spisu podle soudu není zřejmé, že by bylo porušeno právo žalobkyně na obhajobu. Žalobkyně měla možnost seznámit se v průběhu řízení s veškerými důkazy shromážděnými správním orgánem I. stupně, což ostatně i učinila, o čemž svědčí protokol o nahlížení do spisu ze dne 3. 4. 2013 (č. l. 2415). Je zřejmé, že žalobkyně si pořídila mj. kopii listiny 2388 A, z níž žalovaný vycházel při výpočtu tržních podílů ostatních soutěžitelů. Proti takto určené výši tržních podílů nepochybně mohla v dalším vyjádření vznášet další námítky, což však neučinila. Argumentaci, že nemohla předjímat, jaký význam bude mít tato skutečnost pro rozhodnutí ve věci, tak soud odmítá jako účelovou. Ve shodě s žalovaným (viz body 250 – 251 napadeného rozhodnutí) má za to, že právo žalobkyně na seznámení se s důkazy použitými ve správním řízení nebylo porušeno.
149. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a náklady řízení

150. Soud shrnuje, že část uplatněných žalobních bodů shledal důvodnou (žalobní námítky uvedené pod bodem III.1. a jejich část pod body III.3. a III.5. žaloby). Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z části pro nezákonnost a z části pro nedostatky zjištěného skutkového stavu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že v dalším řízení před správními orgány bude nezbytné podstatným způsobem doplnit skutková zjištění relevantní pro posouzení věci a na limitovanou možnost změny prvostupňového rozhodnutí v rozkladovém řízení [§ 152 odst. 6

písm. a) správního řádu], zrušil soud současně s napadeným rozhodnutím i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Návrhem na moderaci uložené sankce se soud s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí nezabýval (§ 78 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*).

151. Žalobkyně připojila k žalobě nad rámec listin, které jsou součástí správního spisu a jimiž se dokazování neprovádí, listinu, na jejíž obsah v rámci argumentace obsažené v žalobě odkazovala. Jde o článek ze dne 28. 11. 2012 „*České řetězce jsou unikátní, žádný z nich nemá ani desetinu trhu*“ publikovaný na zpravodajském serveru idnes.cz. Žalobkyně sama tuto listinu jako důkaz výslovně neoznačila a ani soud pro nadbytečnost neshledal důvod provést dokazování jejím obsahem. I kdyby se totiž údaje v tomto článku ukázaly správnými, nic by to nezměnilo na meritorním posouzení věci (viz bod 78 tohoto rozsudku). Listiny, jež žalobkyně navrhla jako důkaz v replice ze dne 4. 11. 2014, soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť veškeré okolnosti podstatné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu.
152. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Náklady řízení se skládají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 5 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 2 × 1 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku) a z nákladů souvisejících se zastoupením žalobkyně, které se stanoví podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Do náhrady zahrnul soud i náklady řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.). Soud stanovil odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za šest úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby včetně prvního návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, podání repliky, vyjádření k první kasační stížnosti v řízení před NSS, vyjádření k druhé kasační stížnosti v řízení před NSS, sepsání druhého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) ve výši 6 × 3 100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými ve výši 6 × 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 20 400 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto žalobkyni náleží i náhrada za tuto daň ve výši 4 284 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 30 684 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 30. srpna 2023

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Jaroslava Předešlá